

סדר תיקון לעוון נדה ב"מ

א. כדי להתחבר יותר למקום האמיתי של התיקון, כדאי להקדים כמה מילים שיעזרו להבין ולעשות את הדברים מעומק הלב, וכך תהיה השפעה רצינית מאוד ומוחלטת של הנקיון בנפש, וממש כמו שאדם רוצה להוציא לכלוך מגופו או מכלי כזה או אחר, והוא משפשף חזק כדי להוציא כל סיג חלודה או טינופת, כך ממש בנפש שלנו – כשנעשה איזה חטא נוצרה חציצה באותו מקום מלקבל את האור האלקי ששופע עלינו תמיד, ואם התמדנו בחטא הזה – אזי הכלוך נכנס פנימה ונעשה חלודה או חלילה חור, ממש כמו בכלוך גשמי על חפץ כזה או אחר. דבר נוסף שגורם לחטא לקנות שכיחה בנפשנו, הוא החשק שבו עשינו את העבירה, ככל שהעבירה נעשתה בחשק וחיות – כך היא נכנסת עמוק בנפש, וכיון שכל עבירה היא חידקים רוחניים (אפילו שהם נראים...) היא פוגעת בנפש, ממש כמו מגיפת ה'קורונה' בסין (שחידקים זעירים שלא נראים הורגים אנשים גדולים, ה' ישמור). אגב זו הסיבה המוחלטת לריבוי הצרות שיש בדור שלנו: רובם צריכים רטלין במקרה הטוב, ותשעים ושנים אחוז מהאוכלוסיה נוטלים כדורים תומכי נפש או נוגדי דכאון... הסיבה הברורה היא שמטמאים את הנפש בעבירות חמורות שמטממות אותה, והיא מאבדת את האור האלקי.

ב. לפיכך הדבר ברור שהתשובה שהאדם עושה מכל הלב – מנקה את הכתמים שנעשו בנפש בעקבות החטאים, ואפילו שאנחנו לא רואים את הכתמים שנעשו ולא הנקיון, מכל מקום אנחנו רואים אנשים שהם נקיים מעוונות איך הם כל הזמן שמחים ומאושרים ועם כל העומס שיהיה בחייהם – הם שומרים על נפש מאושרת – וזה בעקבות הנקיון שיש בה והאור האלקי ששופע בתוכה! גם מי שכבר חטא אם יעשה תשובה שלימה, הנפש תתנקה לגמרי ויחזור האור של ה' להפציע בנשמתו ולהאיר את הגוף מכל תחלואיו, ולכן התשובה נקראת ברבותינו: 'רפואה'! כי היא מרפאת את הנפש ואת הגוף מכל חולי ומכל מום.

ג. התשובה כעקרון מתחלקת לשני שלבים עיקריים, שמבלעדיהם לא נקרא שחזרנו בתשובה, ואלו השלבים:

1. שלב ראשון: בסיס התשובה – חרטה, וידוי, קבלה לעתיד! וביאורו כך: חרטה – מעומק הלב על מה שעשינו את החטאים הללו, ושכחנו (או לא לידענו) שיש בורא לעולם שציוה אותנו ללכת בדרך ישרה ונאמנה ללא שירוך דרכים, ככל שתגדל החרטה כך הנקיון יהיה שלם יותר בנפש, ויוציא את כל הטינופת מהנפש. וידוי- הזכרת החטא בפנינו – עצם ההודאה גורמת לנו להתבונן במעשה הנורא שנעשה, שחוץ מהנאה גשמית וגופנית שהרגשנו, יש חלק רוחני – נפשי שסבל מאוד באותם רגעים, ועל כך שעברנו על רצון ה' יתברך אנחנו מתוודים לפניו. קבלה לעתיד – חלק אחרון בבסיס התשובה הוא זה, שאני מקבל על עצמי לא לחזור לחטא הזה לעולם! לעולם לא אמרוד בקב"ה יותר במעשה הזה!

2. שלב שני: הבנה שישנם חטאים שנמחלים מיד כשעושים את השלב הראשון שמוזכר לעיל, אך ישנם חטאים שתשובה רגילה לא מועילה

עבורם, והם צריכים נקיון של יום כיפור! וישנם חטאים שאפילו כיפור לא מועיל עבורם, והם מתנקים אך ורק ביסורים שיבואו על האדם ומכח היסורים שיתייסר והצער העצום שיעבור תתנקה נפשו מסיגי חלאת העוונות שעשה. לשם כך הגיעו התיקונים שלפנינו: כדי לגרום ליסורים שאמורים להגיע או שכבר הגיעו – לעצור, ולא להגיע יותר! מכח התענית (שהיא יסורים בעצמה) עם תפילות מיוחדות ומזמורי תהילים שמתקנים את שמות הקודש שנפגמו מחמת העוונות.

3. דבר נוסף שחשוב לזכור: כל חטא שנראה 'קטן' כאן בעולם הזה כשאנחנו עדיין מלובשים בגוף, הוא עוצמתי מאוד כשהוא עולה לעולמות העליונים, זו הסיבה שלמשל לחטא של 'נדה' היינו צריכים להתענות 82 ימים כדי לכפר על פעם אחת של חטא! כלומר עוצמת הנזק של פעם אחת נידה מתנקה רק לאחר 82 ימים של תענית, אבל כיון שאנחנו חלשים ולא יכולים להתענות כל כך הרבה, וחוף מזה גם חטאנו יותר מפעם אחת לצערנו, הרי שנצטרך חיים שלמים כדי להתענות, וזה לא הגיוני ובוודאי לא רצון ה' יתברך הטוב והרחום. לפיכך תקנו רבותינו המקובלים לעשות 3 פעמים תענית של יום אחד (על כל סוג עבירה) ובכך יהיה תיקון, ויכופר העוון מכל וכל!

ד. את שאר ימי התענית שאנחנו לא יכולים להתענות, אנחנו פודים בכסף של שווי האוכל שלנו ביום, למשל על תענית זו של ביאת הנדה צריך להתענות 82 יום כאמור, אך אין לנו יכולים להתענות כל כך הרבה ימים, לפיכך אנחנו מתענים יום אחד בלבד (כמו יום הכיפורים) ואת שאר הימים אנחנו פודים בכסף של יום אוכל שלנו שיינתן לעניים או עמלי תורה, ובכך שהם יאכלו ואנחנו נתענה – יכופר עווננו!

ה. אגב, לא צריך לשים 50 נח על כל יום אוכל, כיון שרבותינו שיערו כמה מאכלו של אדם ממוצע ביום, ומצאו שזה אכילת 220 גרם לחם עם משהו למרוח עליו! (ע"ב דרהם פת ולפתן, וכל דרהם 3 גרם) כלומר בסביבות 3 נח ליום, ואם נכפיל את זה ב-82 ימי תענית שהיינו צריכים להתענות, הרי זה: 246 נח. ויש שמחשיבים 4 או 5 נח ליום זה יוצא לכל היותר: 410 נח עבור שמונים ושתיים ימי תענית כפי שיבואר לקמן בעז"ה.

ו. ביום התענית הגוף נחלש מחמת הדם שנחסר ממנו מעט, וגם השומן שבגוף יורד וכתוב בזוהר הקדוש שאת זה צריך לכוין גם כן: שבזמן שהיה בית המקדש קיים אם אדם היה חוטא, היה מביא קרבן לקב"ה ומהקרבתו היו מקריבים את הדם ואת הקֶלֶב כלומר השומן, והדם הוא אדום כנודע, והשומן הוא לבן וכך גם בגופינו האדום והלבן שנחסרים הרי הם עולים כצבעי השושנה שהיא בשני גוונים: אדום ולבן! והאדום רומז לדינים שהם אדומים, והלבן רומז לחסדים שהם לבנים ונעשה נחת רוח גדולה מאוד בשמים, כאילו הקרבנו קרבן ויורד שפע עצום על נשמותינו הקדושות ללא חציצות!

ז. דבר נוסף שכתבו רבותינו שיזכור האדם כי כעת המאכל שהיה מתחלק בגוף מן הכבד בדם ללב ומשם למח, פועל בצורה הפוכה – שביום התענית המח מעביר את הדם ממנו ללב ולכבד, ויש בזה לימוד לאדם להשליט את המח על גופו ולא ללכת שבי אחריו יצריו ותאוותיו הבהמיות בדם שמקורו בכבד כנודע. ויכוין להשליט המח על כל גופו ולהיעשות מרכבה לשכינה הקדושה.

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ישנם כאלו שלאחר התענית הראשונה כבר רואים איזה שינוי לטובה בחייהם, ואז מפסיקים את התיקון – וחבל! שהתיקון המושלם הוא בשלש תעניות מלאות כפי שכתבנו לעיל, וזה מה שמשנה את המצב לגמרי ולא עושה שינוי קל כתיקון אחד.

לימוד תורה בסוגיות הנדה:

המקור בתורה:

חומש ויקרא פט"ו פ"ט: ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זבה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הזנע בה יטמא עד הערב

פסוקים כד - כח: {כד} ואם ישכב ישכב איש אתה ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא: (ס) {כה} ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה תהיה טמאה הוא: {כו} כל המשכב אשר תשכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה: {כז} וכל הזנע בה יטמא וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: {כח} ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר:

לימוד חומרת העוון בדברי חז"ל הקדושים:

'טור' חלק יורה דעה סימן קפ"ג: "ואשה כי תהיה זבה, דם יהיה זובה בבשרה, שבעת ימים תהיה בנדתה. (ויקרא טו, יט) ולמדו חכמים ממדרש הפסוקים, שלא בכל מקום שתזוב ממנה דם טמאה, אלא דווקא דם הבא מן המקור. ולא כל דם הבא מן המקור טמא, אלא דווקא ה' מיני דמים, כאשר יתבאר בעזרת השם. ואף באלו אינה טמאה, עד שתרגיש ביציאתו. ומיהו משתרגיש בו שנעקר ממקומו ויצא לבית החיצון, טמאה, ואף על פי שלא יצא לחוץ. וזה משפטה: משתראה טיפת דם, אפילו כחרדל או פחות, בין באונס בין ברצון, מונה ז' ימים עם יום ראייתה וטובלת בליל ח'. וכך הדין אפילו שופעת כל ז', רק שתפסוק בטהרה ביום ז' קודם בין השמשות, ובערב טובלת בליל ח' ". עכ"ל.

מרן ה'בית יוסף' בסימן קפ"ג: כתב הריב"ש (סימן תכ"ה), שנשאל אם איסור נידה נוהג גם בפנויה? והשיב שדבר פשוט הוא שנוהג בה [א"ה]: כך לשונו: אין חילוק בין פנויה לאשת איש – כל הבא על הנדה חייב כרת! והאריך בדבר. וכתב שהטעם שלא תקנו טבילה לפנויה, כדי שלא יבואו לידי מכשול בהסתלק ממנה איסור נידה החמור:

רמב"ם 'ספר המצוות' עשה צט:

היא שצונו שתהיה הנדה טמאה. ומצוה זו כוללת טומאת נדה וכל משפטיה.

רמב"ם 'ספר המצוות' לא תעשה שמ"ו:

הזהירנו שלא לבוא על הנדה בעת טומאתה רוצה לומר כל השבעה ימים. והוא אמרו (ויקרא יח-יט) "ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב" כל זמן שלא טבולת אחר שבעה. והעובר על לאו זה במזיד חייב כרת, ובשוגג יקרבו קרבן חטאת קבועה

רמב"ם 'ספר המצוות' מצות לא תעשה שנג:

הזהיר מהקרב אל אחת מהעריות האלו ואפילו בלא ביאה כגון חבוק ונשיקה והדומה להם מן הפעולות הזרות, והוא אמרו באזהרה מזה (ויקרא יח-ו) "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה", כאילו יאמר לא תקרבו שום קירוב שיביא לגלות ערוה. ולשון ספרא (ויקרא יח-ו) "לא תקרבו לגלות ערוה" אין לי אלא שלא יגלה מנין שלא יקרבו תלמוד לומר (ויקרא יח-ט) "ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב", אין לי

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

אלא נדה שהיא כבל תקרב ובל תגלה מנין לכל העריות שהן כבל תקרבו ובל תגלו תלמוד לומר (ויקרא יח-ו) **"לא תקרבו לגלות"**, ושם אמרו (ויקרא יח-כט) **"ונכרתו הנפשות העושות"** מה תלמוד לומר לפי שנאמר (ויקרא יח-ו) **"לא תקרבו"** יכול יהיו חייבים כרת על הקריבה תלמוד לומר (ויקרא יח-ט) **"העושות"** ולא הקרבות. וכבר נכפלה האזהרה באיסור אלו הדמיונות ואמר בלתי עשות מחקות התועבות, אולם אמרו (ויקרא יח-ג) **"כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו"**. הנה לא הזהיר בשני אלו הלאוין מחקות התועבות בלבד, אבל אמנם יזהיר בהם מהתועבות עצמן אשר ביארם אחר זה, וזה שהוא הביא שני לאוין בכלל על כל העריות, ובעבור שהזהיר שלא לעשות כמעשה ארץ מצרים וכמעשה ארץ כנען, וזה כולל מה שהיו עושין מן הזמה ומעבודת האדמה מרעית המקנה וישובי הארץ גם כן, שב ובאר כי אלו הפעולות אשר הזהיר מהם הוא כך וכך עריות לא תגלה וכמו שבאר בסוף המאמר ואמר (ויקרא יח-כז) **"כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ"**. ולשון ספרא יכול לא יבנו בתים ולא יטעו כרמים כמותם תלמוד לומר (ויקרא יח-ג) **"ובחקותיהם לא תלכו"** לא אמרתי אלא בחקים החקוקים להם ולאבותיהם, ושם אמרו מה היו עושים האיש נושא איש ואשה נושאת אשה ואשה לשני אנשים. הנה התבאר כי אלו הלאוין שהם כמעשה ארץ מצרים וכמעשה ארץ כנען לא תעשו הם אזהרה מבעילת כל העריות בכלל, ואחר כן כפל האזהרה בפרט ערוה ערוה. וכבר בארנו אנחנו משפטי אלו המצות בשביעי מסנהדרין ובחבורנו הגדול ובארנו שלוקים עליהם. ומה שראוי שתדעהו הוא שכל אשה שחייבין כרת עליה שהנולד מהביאה ההיא שחייבין עליה כרת יקרא ממזר והוא שריחקו האל יתעלה. בין שהיתה אותה ביאה בזדון בין בשוגג הולד ממזר חוץ מן הנדה לבד שהולד הנולד ממנה אינו ממזר, אמנם נקרא בן הנדה. וכבר התבאר זה ברביעי מיבמות

רמב"ם פ"ד מהלכות אשות הי"ג:

המקדש אחת מן העריות לא עשה כלום שאין קדושין תופסין לערוה חוץ מן הנדה שהמקדש את הנדה הרי זו מקדשת קדושין גמורין ואין ראוי לעשות כן:

רמב"ם פ"ד מהלכות איסורי ביאה ה"א:

הנדה הרי היא כשאר כל העריות. המערה בה [בין כדרכה בין שלא כדרכה] חייב כרת ואפלו היתה קטנה בת שלש שנים ויום אחד כשאר עריות שהבת מתטמאה בנדה ואפלו ביום לדתה. וכת עשרה ימים מטמאה בזיבה ודבר זה מפי השמועה למדו שאין הפרש בין גדולה לקטנה לטמאת נדות וזבות:

הלכה יא: הנה משמש עם הטוהרה ואמרה לו נטמאתי לא פרש מיד והוא בקשויף שהנאה לו ביציאתו כביאתו. ואם פרש והוא בקשויף חייב כרת כמו שבעל נדה. והוא הדין בשאר עריות. אלא כיצד יעשה. נועץ צפוני רגליו בקרקע ושוהה ואינו מודעזע עד שימיות האיבר ואחר כך נשפט ממנה:

הלכה יב: ואסור לו לאדם לבא על אשתו סמוך לוסתה שמא תראה דם בשעת תשמיש שנאמר (ויקרא טו-לא) 'והזרתם את בני ישראל מטמאתם'. וכמה. אם הנה דרכה לראות ביום אסור לשמש מתחלת היום. ואם הנה דרכה לראות בלילה אסור לשמש מתחלת הלילה:

רמב"ם פ"ו מהלכות איסורי ביאה:

דם הנדה ודם הזבה ודם הקשי ודם יולדת ודם טהר של יולדת כלו דם אחד הוא ומן המקור הוא בא. ומעין אחד הוא. ובמנים בלבד הוא שישתנה דינו ותהיה רואה דם זו טוהרה. וזו נדה. וזו זבה:

רמב"ם פ"ז מהלכות איסורי ביאה:

ה"א: מעברת שהתחילה להצטער ואחזיקה חבלי לדה והתחיל הדם לצאת קדם שתלד אותו הדם הוא הנקרא דם הקשי. והיאף דינו. אם בא בימי נדתה הרי הוא דם נדה והרי זו טמאה נדה.

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

רמב"ם פ"י מהלכות איסורי ביאה:

כל יולדת טמאה כנדה ואף על פי שלא ראתה דם. ואחד היולדת חי או מת או אפלו נפל. אם זכר יושבת לזכר ואם נקבה יושבת לנקבה והוא שתגמר צורתו. ואין צורת הנולד נגמרת לפחות מארבעים יום אחד הזכר ואחד הנקבה

רמב"ם פ"א מהלכות איסורי ביאה ה"ח:

ואסור לאדם שידיבק באשתו בשבעת ימים נקיים אלו ואף על פי שהיא בכסותה והוא בכסותו. ולא יקרבו לה ולא יגע בה אפלו באצבע קטנה. ולא יאכל עמה בקערה אחת. כללו של דבר ינהג עמה בימי ספיחה כמו שינהג בימי נדה שעדין היא בכרת עד שתטבל כמו שבארנו

רמב"ם פכ"א מהלכות איסורי ביאה ה"א:

הלכה א: כל הבא על ערוה מן העריות דרך איברים או שחבק ונשק דרך תאנה ונהנה בקרוב בשר הרי זה לוקה מן התורה. שגאמר (ויקרא יח-ל) 'לבלתי עשות מחקות התועבות וגו'. ונאמר (ויקרא יח-ו) 'לא תקרבו לגלות ערוה'. כלומר לא תקרבו לדברים המביאין לידי גלוי ערוה:

הלכה ב: העושה דבר מחקות אלו הרי הוא חשוד על העריות. ואסור לאדם לקרץ בידי וברגליו או לרמוז בעיניו לאחת מן העריות או לשחק עמה או להקל ראש. ואפלו להריח בשמים שעליה או להביט בפייה אסור. ומפני למחפזן לדבר זה מכת מרדות. והמסתכל אפלו באצבע קטנה של אשה ונתפזן להנות כמי שנסתכל במקום התרף. ואפלו לשמע קול הערוה או לראות שערה אסור

הלכה ג: והדברים האלו אסורין בחיבי לאוין. ומתיר להסתכל בפני הפנויה ולבדוקה בין בתולה בין בעולה כדי שיראה אם היא נאה בעיניו ישאנה ואין בזה צד אסור ולא עוד אלא שראוי לעשות כן. אכל לא יסתכל דרך זנות. הרי הוא אומר (איוב לא-א) 'ברית פתתי לעיני ומה אסתבונן על בתולה':
'מגיד משנה': ומותר להסתכל וכו'. פרק האיש מקדש (דף מ"א) אמר רב יהודה אמר רב אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו וזה מבואר

הלכה ד: ומתיר לאדם להביט באשתו כשהיא נדה ואף על פי שהיא ערוה. ואף על פי שיש לו הנאת לב ממנה בראיה הואיל והיא מתרת לו לאחר זמן אינו בא בזה * לדבר מכשול. אכל [א] לא ישחק ולא יקל ראש עמה שמא ירגיל לעברה:

הלכה ו: המחבק אחת מן העריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן או שנשק לאחת מהן כגון אחותו הגדולה ואחות אמו וכיוצא בהן אף על פי שאין שם תאנה ולא הנאה כלל הרי זה מגנה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טפשים הוא. שאין קרובין לערוה כלל בין גדולה בין קטנה חוץ מהאם לבנה והאב לבתו

רמב"ם פכ"ב מהלכות איסורי ביאה:

הלכה א: אסור להתניח עם ערוה מן העריות בין זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות ערוה. חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והבעל עם אשתו נדה. וחתן שפרסה אשתו נדה קדם שייבעל אסור להתניח עמה אלא היא שנהגה בין הנשים והוא ישן בין האנשים. ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נטמאת מתיר להתניח עמה:

הלכה ג: כשארע מעשה אמנון ותמר גזר דוד ובית דינו על יחוד פנויה. ואף על פי שאינה ערוה בכלל יחוד עריות היא. ושמאי והלל גזרו על יחוד כותית. נמצא כל המתניח עם אשה שאסור להתניח עמה בין ישראלית בין כותית מכין את שניהן מכת מרדות האיש והאשה. ומכריזין עליהן. חוץ מאשת איש

**עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א**

שָׁאף על פי שְׁאָסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה אִם נִתְיַחַד אִין לֹקִינן. שְׁלֵא לְהוֹצִיא לְעוֹ עֲלֵיהּ שְׁזוּנְתָהּ וְנִמְצָאוּ מוֹצִיאִין לְעוֹ עַל הַבְּנִים שְׁהֵן מְזוּרִים:

הלכה ד: כָּל אִשָּׁה שְׁאָסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה אִם הִיָּתָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ הָרִי זֹו מִתְרַת לְהִתְיַחַד מִפְּנֵי שְׁאִשְׁתּוֹ מְשֻׁמְרָתוֹ. אָבָל לֹא תִתְיַחַד יִשְׂרָאֵלִית עִם הַפּוֹתִי וְאָף עַל פִּי שְׁאִשְׁתּוֹ עִמּוֹ שְׁאִין אִשְׁתּוֹ שֶׁל כּוֹתִי מְשֻׁמְרָתוֹ וְאִין לְהֵן בּוֹשָׁה:

מדברי הזוהר הקדוש:

זוהר הקדוש ח"ב ד"ג:

"תִּלְתָּא אֵינּוּן דְּדַחֲקִין שְׂכִינְתָּא מְעַלְמָא, וְגַרְמִין, דְּדִיּוּרִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא הוּי בְּעַלְמָא, וּבְנֵי נֶשְׁא צְוֹרְחִין וְלֹא אִשְׁתַּמַּע קְלִיהוֹן. וְאֵלִין אֵינּוּן: מֵאֵן דְּשָׂכִיב בְּגֵדָה, בְּגִין דְּלִית מְסַאָבוּ תְּקִיף בְּעַלְמָא בַּר מְסַאָבוּ דְגֵדָה. מְסַאָבוּ דְגֵדָה קְשִׁיָּא מִכָּל מְסַאָבוּ דְעַלְמָא, אִסְתַּאֲב אִיהוּ, וְכָל דְּמִתְקַרְבִּין בְּהִדְיָה יִסְתַּאֲבוּן עִמָּיה, בְּכָל אֲתָר דְּאֵלִין אִתְדַחֲקִיָּא שְׂכִינְתָּא מִן קַמְיָהוּ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְגָרִים מְרַעִין בִּישִׁין עַל גְּרַמְיָה, וְעַל הַהוּא וְרַעָא דִּיּוֹלִיד, דְּכִינֵן דְּיִקְרַב בַּר נֶשׁ לְגַבֵּי גֵדָה, הַהוּא מְסַאָבוּ דְלִיג עֲלוּי, וְיִשְׁתַּאֲר בְּכָל שְׁיִיפִין דִּילִיָּה, וְרַעָא דִּיּוֹלִיד בְּהַהוּא שְׁעִתָּא, (ס"א מְסַאָבוּ) מְשַׁכִּין עֲלוּי רִיחַ מְסַאָבוּ. וְכָל יוֹמוֹי יָהּ בְּמְסַאָבוּ, דְּהָא בְּנִינָא וְיִסְדָּא דִּילִיָּה אִיהוּ בְּמְסַאָבוּ רַב וְתְּקִיף מִכָּל מְסַאָבָא דְעַלְמָא, דְּמִנְד דְּקָרִיב בַּר נֶשׁ לְגַבֵּי גֵדָה, הַהוּא מְסַאָבוּ דְלִיג עֲלוּי, דְּכַתִּיב, (ויקרא ט"ו) וְתִהְיֶה גִדְתָּה עֲלֵיו.

תרגום: שלשה הם שדוחים שכינה מן העולם וגורמים שדיורו של הקדוש ברוך הוא לא יהיה בעולם ובני אדם צורחים ולא נשמע קולם, ואלה הם: מי ששוכב עם גדה, משום שאין טמאה וזקקה בעולם חוץ מטמאת הגדה, וטמאת הגדה קשה מכל טמאה בעולם. הוא נטמא, וכל המתקרבים אליו נטמאים עמו. בכל מקום שהולכים, נדחית שכינה מלפניהם. ולא עוד, אלא שגורם צרות רעות על עצמו ועל אלו שיוצא ורע שיוצא. שכינן שיקרב אדם לגדה, אותה טמאה קופצת עליו ונשארת בכל איברי, אותו ורע שיוצא באותה שעה, (טמאים) מושכים עליו ריח טמאה, וכל ימיו יהיה בטמאה, שהרי הבנין והיסוד שלו הוא בטמאה רבה ותיקפה מכל טמאה שבעולם, שמידי שקרב אדם לגדה, אותה טמאה קופצת עליו, שכתוב (ויקרא ט) ותיה גדתה עליו.

ח"ב דע"ז ע"ב:

וְאִי הַהוּא גּוֹוֹן סוּמְק אֲצַטְבַּע יְתִיר, וְקָאִים בְּגוּוֹנִיָּה, זְמַן זְעִיר הוּא דְאֲצַטְבַּע, בְּגִין דְּאֵלִין גּוּוֹנִין, לְזַמְנִין קִימִין נְהִירִין, וְלְזַמְנִין חֲשׁוּבִין. וְאִי אֲצַטְבַּע הַהוּא סוּמְק וְנִהִיר, כְּרִין אִית בִּידָא שְׁמַאֲלָא, תְּלַת שְׁרַטוּטִין בְּאַרְכָּא, וְתְּלַת כְּפוּתִיָּא, וְחַד דְּקִיק עַל אֵינּוּן דְּפוּתִיָּא, וְחַד דְּקִיק עַל אֵינּוּן דְּאַרְכָּא. וּבִידָא יְמִינָא אֲתוּסְף חַד כְּפוּתִיָּא בְּלַחֲדוּי. הָאִי בַר נֶשׁ שְׂכִיב בְּגֵדָה, וְלֹא תֵב מִינָה לְמַאֲרִיָּה. וְכַד תֵּב בְּתִיבְתָּא, אִשְׁתַּאֲרוּ אֵינּוּן שְׁרַטוּטִין בִּידָא שְׁמַאֲלָא, וְהַהוּא דְאֲתוּסְף בִּימִינָא, אֲתַעְדִּי מְנִיָּה, וְאֲתַעְדִּי הַהוּא סוּמְקָא, דְּלֹא אֲתַחְזוּי נְהִיר כָּל כַּף מְנִיָּה. וְלְזַמְנִין דְּאָף עַל גַּב דְּתֵב, לֹא אֲעֻדִי מְנִיָּה הַהוּא סוּמְקָא, עַד זְמַן. הָאִי אִיהוּ בְּרִזָּא דְאֵת ה', וְאֲתַעְדִּי אֵת ס', וְעַאֲל תַּחֲזוּתֵי אֵת צ', וְאֲתַחְבַּר אֵת ה' בְּאֵת צ'. הָאִי בְּעֵי תְּקוּנָא לְנַפְשִׁיָּה בְּבַהֲלִיו. חֲפִימָא דְלָבָא דְחָמִי לִיָּה, חוֹבְתָא אִית עֲלֵיהּ, לוֹמַר לִיָּה זִיל אֲסִי לְנַפְשִׁךְ.

ח"ב רעיא מהימנא דקי"א ע"א

הָאִי קָלָא דְאִתְתָּא, דְּיִכְלָא קָלָא דְחֻנְיָא לְאִתְתָּא בְּהַ, כְּכִלְבָּא בְּכִלְבְּתָא, מֵאֵן אִיהוּ. (דף קי"א ע"א) אֲלֵא תָא חֲזִי, דְּלִית בְּכָל קְלִין דְּנִשִּׁין דְעַלְמָא, דְּיִכְלָא קָלָא דְחֻנְיָא לְאִתְדַבְּקָא בְּהַ, וְלֹא אִתְתַּפְּא בְּהַ. אֲלֵא תְרִין נִשִּׁין אֵינּוּן דְּיִכְלָא קָלָא דְחֻנְיָא לְאִתְתַּחְדָּא בְּהוֹן, חֲדָא. הָאִי דְלֹא נְטִירַת סוּאָבוּת גְּדוּתָהּ, וְיָמִי לְבוּנָהּ, כְּדָקָא יְאוּת, אוּ דְאִקְדִּימַת יוֹמָא חֲדָא לְטְבוּל. וְחֲדָא, הָאִי אִתְתָּא דְמִאֲחֲרַת לְבַעֲלָה עוֹנָה דִּילָהּ לְמַעַבַּד צַעֲרָא לְבַעֲלָה, בַּר אִי אִיהוּ לֹא חִיִּישׁ, וְלֹא אֲשַׁנַּח לְדָא. **תרגום:** הקול הזה של האשה שיכול קול הנחש להאחז בה כמו כלב בכלבה, מה הוא? אלא בא וראה שאין בכל קולות הנשים של העולם שיכול קול הנחש להדבק בו ולהאחז בו ולהשתתף בו. אלא שתי נשים הן שיכול קול הנחש להאחז בהן - אחת זו שלא שומרת טמאת גדה וימי לבונה פראוי, או שמקדימה יום אחד לטבל, ואחת זו אשה שמאחרת לבעלה את עונתה לעשות צער לבעלה, פרט אם אינו מקפיד ולא משגיח על זה.

ח"ג דט"ז ב'רעיא מהימנא:

**עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א**

אמר רעיא מהימנא, דוכתינ אית בגיהנם, רשימינ למחלי שבתות בפרהסיא, ולא חרין בתיבתא מאותו חלול. וממנן עליהו. ואוף הכי דוכתינ אית בגיהנם, לאינון דמגלי עריין. ולאינון דמגלין פנים בתורה שלא כהלכה. ולאינון דשפכינ דם נקי. ולאינון דאומין לשקרא. ולאינון דשכבין עם נדה. או בת אל נכר. או זונה. או שפחה. ואוף הכי, לעובר על שס"ה לא תעשה. לכל חובא, אית דוכתא בגיהנם, וממנא עליה.

תרגום: אמר הרועה הנאמן, מקומות יש בגיהנם רשומים למחלי שבתות בפרהסיא, ולא חזורים בתשובה מאותו חלול, וממנים עליהם. ואף כך יש מקומות בגיהנם לאותם שמגלים עריות, ולאותם שמגלים פנים בתורה שלא כהלכה, ולאותם ששופכים דם נקי, ולאותם שנשבעים לשקר, ולאותם ששוכבים עם נדה או בת אל נכר או זונה או שפחה. ואף כך למי שעובר על שס"ה לא תעשה. לכל חטא יש מקום בגיהנם, וממנה עליו.

ושטן יצר הרע דיליה, ממנא על פלהו חובין, ודוכתינ וממנן דיליה. ואי הדר בתיבתא, מה כתיב, (ישעיה מה) מחיתי כעב פשעיה, אתמחו רשימינ דרשיעייא דדוכתא דגיהנם מפל חובה וחובה. ושטן יצר הרע שלו ממנה על כל החטאים והמקומות והממנים שלו. ואם חזור בתשובה, מה פתוב? מחיתי כעב פשעיה, נמחו הרשומים של הרשעים של המקום של הגיהנם מפל חטא וחטא.

ח"ג רעיא מהימנא דק"י ע"א:

למלכא דהו עבדוי ואפרסוי ושולטני מלכותא שלחי ליה פמה דורוני, אמר, מאן דבעי למשלח לי דורנא, לא ישלח אלא בינדא דמטרוניתא, לקיים בה (תהלים קג) ומלכותו ככל משלה. ובגין דא אתקריאת שכינתא קרבן לה, עולה לה, אשם לה, ואפילו קרבן נדות וילדות ומצורעים וזבים וזבות, פלא צריך לקרבא ליי, ושכינתיה, ולבתר איהי פליגת לכלא הדא הוא דכתיב, (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ואפילו מזונא דחיוון, כגון קרבן שעורים מאכל בעירן, ומאכל עבדים ושפחות דבי מלכא, ואפילו דכלבי ודחמרי וגמלי, לקיים בה ומלכותו ככל משלה. וממנן דעל ידהא פליג פלא, דכתיב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה.

תרגום: למלך שעבדיו ושוריו ושולטני מלכותו שלחיים לו פמה דורונות. אמר: מי שרוצה לשלח לי דורון, לא ישלח, רק בידי הגבירה, לקיים בה (תהלים קג) ומלכותו ככל משלה. ומשום זה נקראת השכינה קרבן לה, עלה לה, אשם לה, ואפילו קרבן נדות וילדות ומצורעים וזבים וזבות, הפל צריך להקריב לה ושכינתו, ואחר כך היא מחלקת לכל. זהו שכתוב (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ואפילו מזון החיות, כגון קרבן שעורים מאכל הבהמות, ומאכל עבדים ושפחות של בית המלך, ואפילו של כלבים ושל חמורים וגמלים, לקיים בה ומלכותו ככל משלה. וממנן לנו שעל ידיה מתחלק הכל? שכתוב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה.

בגין דקודשא בריהו הוא בן י"ה, ו' בן י"ה, כליל יה"ו. ושלימו דיליה ה', איהי עולה לידן"ד. קרבן לידן"ד. שלמים ליי. קריבו דיליה, שלימו דיליה, דביה אשלים יה"ו, למחוי דידן"ד. משום שהקדוש ברוך הוא בן י"ה, ו' בן י"ה, כולל יה"ו. ושלימותו ה', היא עולה ליהנה"ה. שלמים לה. קרבנותו, שלמותו, שבו השלים יה"ו, להיות יהנה"ה.

וכלא אתהדר ביה, ובגין דא (שמות כב) זבח לאלהים יחרם, בלתי לידן"ד לבדו, דלא יהיב שולטנותא לסטרא אחרא בקרבנא, דכל אלהים אחרים עלמא דפרודא אינון, ולית לון קריבא ויחודא, וקודשא בריהו הוא אפריש לון משמיה, כגון דאפריש חשף מאור, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויבדל אלהים בין האור ובין החשף. ומאן דקריב לקודשא בריהו הוא מה דאפריש, כמאן דקריב מסאבו דנדה לבעלה, והאי איהו רנא (ויקרא יח) ואל אשה בגדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה.

תרגום: והכל חזר בו, ולכן (שמות כב) זבח לאלהים יחרם בלתי לה לבדו, שלא נותן שלטון לצד האחר בקרבן, שכל אלהים אחרים הם עולם הפרוד, ואין להם קרבה ויחוד, והקדוש ברוך הוא הפרידם משמו כמו שהפריד חשף מאור. זהו שכתוב (בראשית א) ויבדל אלהים בין האור ובין החשף. ומי שמקרב לקדוש ברוך הוא מה שהפריד, כמי שקרב טמאת הנדה לבעלה, וזהו סוד (ויקרא יח) ואל אשה בגדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה.

ח"ג דרכי"ו ע"ב רעיא מהימנא:

את הפכש האחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. דאיהו רנא דכבשי דרחמנא, דאוקמיה עליהו רבנן, גבי כבשי דרחמנא למה להן. אלא מלין דיהון תחות כבשוגי דעלמא, יהון מכוסין תחות לבושף. מה לבוש איהו מכסה על גופא, אוף הכי צריך לכסאה רזין דאורייתא. כל שפן רזין דקרבנין, דאינון כגוונא דקריבו דאתתא לגבי בעלה.

תרגום: את הפכש האחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. שהוא סוד של סתרי הרחמן, שבארו עליהם רבותיני, גבי סתרי הרחמן למה להן? אלא דברים שיהיו תחת סתרי העולם, יהיו מכסים תחת לבושף. מה לבוש מכסה על הגוף, גם כך צריך לכסות סודות התורה. כל שפן צריך לכסות סודות הקרבנות, שהם כמו קרבת אשה לבעלה.

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ומה קריבו דתרווייהו צריף באתפסא. אוף הכי צריף קרבן לכסא לון, מבני עריין רשיעייא חצופין, דלית לון בשת פנים ולא ענה. וכמה מיני ממזרין אינון, מבני עריות, בני נדה, דנד ה' מנה, ואשחכח באתרה. שפחה בת אל נכר זונה. והאי איהו רזא, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ וגו', תחת עבד פי ימלוך ונבל פי ישבע לחם ושפחה פי תירש גבירתה. דנד ה' מאתרה, דאיהי מטרוניתא, יצר הטוב. ועאלא באתרהא שפחה יצר הרע.

תרגום: ומה קרבנתם צריכה במקסה, גם כף צריף קרבן לכסות אותם מבני עריות ושעים חצופים, שצין להם לא בשת פנים ולא ענה. וכמה מיני ממזרים הם: בני עריות, בני נדה, שנד ה' ממנה ונמצאת במקומה, שפחה בת אל נכר זונה. וזהו סוד (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ וגו', תחת עבד פי ימלוך ונבל פי ישבע לחם ושפחה פי תירש גבירתה. שנדה ה' במקומה, שהיא המלכה, יצר הטוב, ונכנסה במקומה שפחה, יצר הרע.

ורזא דמלה, (ויקרא יד) כנגע נראה לי בבית, היינו דם טמא דנדה. ומה התם והסגירו הפהן שבעת ימים. אוף הכי (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה בנדתה. (ולית מצורע וכו') עד לה' אלהיכם נדפס בפרשת צו דף ל'ג ע"ב) זכאין אינון אברים דמתקדשי בשעת תשמיש, דאינון עצי העולה, דאחידן בהון אשין קדישין, שם יודך דאחיד באשין דלהון. ובגין דא (ישעיה כד) באורים פבדו יי על כן כבשי דרחמנא, היינו את הפכש האחד מעשה בפקר ואת הפכש השני מעשה בין הערבים.

תרגום: וסוד הדבר - (ויקרא יד) כנגע נראה לי בבית, היינו דם טמא של נדה. ומה שם (שם יג) והסגירו הפהן שבעת ימים - אף כף (שם טו) שבעת ימים תהיה בנדתה. אשרי אותם אברים שמתקדשים בשעת תשמיש, ששהם עצי העולה שאוחזים בהם אשים קדושות, שם יהי"ה שאחזו באשים שלהם, ולכן (ישעיה כד) באורים פבדו ה'. על זה נסתרות ה', הינו את הפכש האחד מעשה בפקר ואת הפכש השני מעשה בין הערבים.

ח"ג דרמ"ד ע"א רעיא מהימנא:

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לזרתם ברית עולם. צריף לנטרא לה בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה מארי מתניתין, יציאות השבת שתיים שהן (דף רמ"ד ע"א) ארבע, הוצאה מרשות לרשות, והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא יעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות היחיד. מאן רשות הרבים? חללה שפחה זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש, ושבעין ממנן דעמין. (ע"כ רעיא מהימנא)

תרגום: ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לזרתם ברית עולם. צריף לשמר אותה בדירתם, שלא יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת שתיים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות, והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם סמאל ונחש, צריכין ישראל לשמר עליהם שלא יפנסו לדירה של השכינה, שהיא רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל ונחש, ושבעים ממנים של העמים

ח"ג דרמ"ד ע"ב רעיא מהימנא:

ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא, מאן דמזולזל בפרורין דנהמא, וזריק לון באתר דלא אצטריף. האי כל שכן מאן דמזולזל בפירורין דמוחא, דאינון טפין דרע, דזריק לון בארעא, דאתמר בהון (בראשית ו) פי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או דזריק לון בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שכן וכל שכן מאן דמזולזל בפירורין דנהמא דאורייתא, דאינון קוצי אתוון, ותגי אתוון, דאתמר עלייהו כל המשמש בתגא חלף.

תרגום: ובחבור הקדמון, אמר הרועה הנאמן, ומה מי שמזולזל בפירורים של הלחם וזורק אותם במקום שלא צריף כף - כל שכן מי שמזולזל בפירורים של המוח, שהם טפות הרע, שזורק אותם בארץ, שנאמר בהם (בראשית ו) פי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או שזורק אותם בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שכן וכל שכן מי שמזולזל בפירורים של הלחם של התורה, שהם קוצי האותיות ותגי האותיות, שנאמר עליהם, כל המשמש בכתר - יחלף.

תקוני הזוהר דכ"ד:

בראשית, (דף כד ע"ב) יר"א שב"ת, דאיהי שכינתא, דעלה אתמר (שמות לא יד) מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל דילה דאיהו קדש קדשים, ואתמר בהון (במדבר יט יג) את מקדש יי טמא, חלל ממלכה ושריה (איכה ב ב), ושפחה עאלת באתר דגבירה, דאיהי נדה שפחה גויה זונה, וסאיבת אתרהא, דתמן הנה נייחא דשכינתא, וקלא הנה נחית ואמר, ירא שבת, ואיהי לא עבדת כף, אלא חלל ממלכה ושריה, וברחת שכינתא מתמן, בהוא זמנא שחקו על משבתייה

תרגום: תקון השיעי, בראשית, יר"א שב"ת, שהיא שכינה, שעליה נאמר מחלליה מות יומת, שנכנסו אויבים בחלל שלה, שהוא קדש קדשים, ונאמר בהם את מקדש יהו"ה טמא, חלל ממלכה ושריה, ושפחה נכנסת במקום

**עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א**

הגבירה, שהיא נדה שפחה גויה זונה, וטמאה את מקומה, ששם היתה מנוחת השכינה, וקול הנה יורד ואומר, ירא שבת, והיא לא עשתה פן, אלא חלל ממלכה ושריה, וכרחה השכינה משם. באותו זמן שקקו על משפתי

תקוני הזוהר ד"ל ע"ב:

אמר בוצינא קדישא בודאי כען איהו מלה בדוכתה, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאכה ודמעה לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמא יקדמנו אחר ברחמי, חוכא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי' אלהיך, לא תבשל גדי בתלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק כלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי פנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהי פנגדו, לאוכדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמא לכת זוגיה.

תרגום: אמר המנונה הקדושה: בודאי כעת הדבר הוא במקומו, וזהו פרוי הדבר, וזהו מלאכה ודמעה לא תאחר, כמו שנתאמר שמא יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזווג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנטיל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כך ראשית בפורי אדמתך תביא בית יהו"ה אלהיך, ולא תבשל גדי בתלב אמו, שאותו בן הוא ערבוביא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר. בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משני העולמות, וכל זה גרם לו משום שלא שמר טפה ראשונה לכת זוגו.

תקוני הזוהר דנ"ט ע"ב:

(ומאן גרים דמי טופנא מתגברין, מאן דאריק מיא דזרע ברית מילה בנדה שפחה גויה זונה) וילעולם ויורדא בכל אתר דתתסרף טרפה ואינה חיה, דבכל אתר דתתסרף כבר נש בחובין דילה קטילת. **תרגום:** ומי גרם שמי המבול מתגברים, מי שמריק מי הזרע של ברית מילה בנדה שפחה גויה זונה) וילעולם הורדא, בכל מקום שתתסרף - טרפה, ואינה חיה, שפכל מקום שתתסרף באדם בחטאיה - הורגת.

תקוני הזוהר תיקון סט דקי"ח ע"ב:

נע ונד תהיה בארץ, דאנא אמרית לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה (שם א כו), דאנון בני נשא דתליין במזלות, דבמיני לחיון ובעירן ועופות, בלהו אלו לגבך לקטלא לך, ואנת תזיל נע ונד מקדמאי, נ"ע נ"ד עו"ן ד"ן, ועוד נע ונד בגין דאנת עו"ן דנ"ה, ובנדה אתעבידת דאיהי זיהמא דהטיל נחש לחנה, בגין דא נע ונד תהיה, ועוד נע בגין דאנת מסטרא דסמא"ל, נד בגין דאנת מסטרא דנחש, נע בעלמא דין, נד בעלמא דאתי, דאינון שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, דנטלין תרנויהו נוקמא מינד.

תרגום: נע ונד תהיה בארץ, שאני אמרתי לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה, שהם בני אדם שתלויים במזלות, שדומים לחיות ובהמות ועופות, כלם הולכים אליך להרג אותך, ואתה תלך נע ונד מהראשונים, נ"ע ונ"ד עו"ן ד"ן. ועוד נע ונד, משום שאנת עו"ן של נ"ה, ובנדה נעשית, שהיא הנחמה שהטיל הנחש בחנה, בגלל זה נע ונד תהיה. ועוד נע, משום שאנת מהצד של סמא"ל, נד משום שאנת מצד הנחש, נע בעולם הזה, נד בעולם הבא, שהם שכינה עליונה ושכינה תחתונה, שיקחו שתיהן מקף נקמות.

זוהר חדש – מדרש רות:

יש לו שבועה שמות ליצר הרע, ואלו הן: רע. טמא. שטן. שונא. אבן מכשול. ערל. צפוני. ושבעה שמות לגיהנם, ואלו הם: בור. שחת. דומה. טיט היין. שאול. צלמות. ארץ תחתית. שבועה פתחים יש לגיהנם, כנגד ז' שמות שיש לו. ז' מדורות הן זו על זו, וכולן מדורות מזומנים לרשעים לידון שם. גופן כלה בקבר, ונשמתן נשרפת, והאש אוכלתן **תרגום:** המדור הרביעי, נקרא טיט היין. ושם נידונים, כל אותן גסי הרוח. וכל אותן העונין עזות לעניים ומדוכאים. והרואה לעני בדוחק ואינו מלווהו, עד שמבקש ממנו הנאתו. וכל אותם היודעים עדות לעני ואינם מודיעים. והעושה שכר שכיר. והמוציא זרע לבטלה. והבא על גויה ונדה.

זוהר חדש השלמה לפרשת וירא:

"... דקדם דייתי כל בר נש לעלמא, קדם יצרתיה מלאך ממנה על ההיא טפה, וקודשא בריך הוא גזיר עליה אם יהיה נביא או חכם או בעל מקרא ומשנה, או מארי רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלווא דילה, ויימא הלכה כפלוני. או אם יהיה טפוש, אכל רשע וצדיק לא קא גזר. אף על גב דאבוי עבר. לה במחשבה רעה, דעביד בה מעשה דעביד לה בנדה או בעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה

תרגום: שקדם שיבא כל בן אדם לעולם, קדם יצירתו מלאך הממנה על הטפה ההיא, והקדוש ברוך הוא גזר עליו אם יהיה נביא או חכם או בעל מקרא ומשנה או בעל רוח הקדש או בעל בת קול, שבת הקול מתנהגת

**עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א**

בדבור שלו, ויאמר הלקה כפלוני, או אם יהיה טפש. אבל רשע וצדיק לא גוזר. אף על גב שאביו עשה אותו במחשבה רעה, שעושה בו מעשה שעושה אותו עם נדה או עם עריות, או בגויה או בזונה או בשפחה. עכ"ל.

ספר הפליאה:

ובפרק הזהב ארו"ל אל תרבה שיחה עם האשה באשתו אמרו ק"ו באשת חבירו, שהשיחה מביא לידי הרהור. ואין הדין נותן להמצא באשתו בכל שעה כתרנגולים כי יש זמן שהיא פועלת בלא איש. ולכן אפי' לעיין בבגדי צבע שלהם ואפי' בשטוחים על הכותל אסור, וזהו אין להסתכל בקשת. ואל תגרום לאדם אחר לבא לידי הרהורים רעים ע"י שאתה משבח את אשתך ותחמדהו, וכתיב לא תחמוד קרי ביה לא תחמד. ולכן אל תקשט עצמך ותלך לפני הנשים כדי שיתאוו לך. ואל תתייחד עם שום אשה חוץ מבתך ואמך ואשתך אפי' היא נדה ואיזהו יחוד פתח נעול במפתח או במנעול מבפנים, וזהו אסור מן התורה מכי יסיתך אחיך בן אמך ואפי' עם שני נשים לא תתייחד, וגם טוב להזהר בפתח הפתוח לרשות הרבים מלשבת עם אשה אחת אם לא שהפתח פתוח לגמרי. אל תשמע לאזניך לכוין ולשמע קול אשה משוררת כי קול באשה ערוה. וכל האמור בשיר השירים לשבח אשה ההסתכלות בה ערוה קול שער שיניים צוואר ואסור להסתכל באצבע קטנה של אשה כדי לזון עיניו מן הערוה. וכל המרצה מעות מידו לידה כדי להסתכל בה אפי' הוא גדול כמשה רבינו ע"ה שקבל תורה מסיני כדכתיב מימינו אש דת למו לא ינוקה מן הגיהנם. ואם פגעת בערוה בין יהודית בין ארמית בין נשואה בין פנויה בין גדולה בין קטנה יעצים עיניו או ינוס לצד אחר שלא יראה אותה, וכן ארו"ל חיה ועוף ובהמה נזקקים זה לזה אל יסתכל בהם שלא יביאך לידי הרהור, וכל דבר ניבול וכל דבר ערוה לא ישמע על פיך כי שוחה עמוקה פי זרות. עכ"ל.

שלחן ערוך אבן העזר סימן כא

הלכה א: צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד. ואסור לקרץ בידיו או ברגליו ולרמוז בעיניו לאחד מהעריות. ואסור לשחק עמה, להקל ראשו כנגדה או להביט ביניה. ואפלו להריח בבשמים שעליה אסור. ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה. ואסור להסתכל בבגדי צבעונים של אשה שהוא מכירה, אפלו אינם עליה, שמא יבא להרהר בה. פגע אשה בשוק, אסור להלך אחריה, אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחריה. ולא יעבר בפתח אשה זונה, אפלו ברחוק ארבע אמות. והמסתכל אפלו באצבע קטנה של אשה ונתפון להנות ממנה, פאלו נסתכל בבית התרף (פי', ערוה) שלה. ואסור לשמע קול ערוה או לראות שערה. והמתפון לאחד מאלו הדברים, מפין אותו מפת מרדות. ואלו הדברים אסורים גם בחיבי לארין:

הלכה ד: מתר לאדם להביט באשתו, אף על פי שהיא נדה והיא ערוה לו; אף על פי שיש לו הנאה בראייתה, הואיל והיא מתרת לאחר זמן אינו בא בזה לידי מכשול. אבל לא ישחק ולא יקל ראש עמה:

הלכה ז: המחבק או המנשק אחת מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהם, כגון אחות הגדולה ואחות אביו וכיוצא בהם, אף על פי שאין לו שום הנאה כלל, הרי זה מגנה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טפשים, שאין קרבים לערוה כלל, בין גדולה בין קטנה, חוץ מהאב לבתו ומהאם לבנה. כיצד, מתר האב לחבק בתו ולנשקה ולישן עמה בקרוב בשר, וכן האם עם בנה, כל זמן שהם קטנים. הגדילו, ונעשה הבן גדול והבת גדולה עד שיהיו "שדים נכנו ושערך צמח", זה יושן בכסותו והיא ישנה בכסותה. ואם היתה הבת בוששה לעמד לפני אביה ערמה, או שנתקדשה, וכן אם האם בוששה לעמד בפני בנה ערמה, ואף על פי שהם קטנים, משהגיעו לפלם מהם, אין ישנים עמהם אלא בכסותן

סימן כב

הלכה א: אסור להתיחד עם ערוה מהעריות, בין זקנה בין ילדה, שדבר זה גורם לגלות ערוה. חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והבעל עם אשתו נדה. וחתן שפרסה אשתו נדה לרם שיבעל, אסור להתיחד עמה, אלא היא ישנה בין הנשים והוא ישן בין האנשים; ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נטמאת, מתר להתיחד עמה

הלכה ב: כשארע מעשה אמנון ותמר, גזר דוד ובית דינו על יחוד פנויה. ואף על פי שאינה ערוה, בכלל יחוד עריות היא. ושמאי והלל גזרו על יחוד כותית. נמצא, כל המתיחד עם אשה שאסור להתיחד עמה,

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

בין ישראלית בין כותית, מפין את שניהם מכת מרדות, האיש והאשה, ומקריזין עליהם. הגה: ודוקא בידוע שנתחד עמה, אבל היא אינה נאמנת עליו (ריב"ש סי' רס"ה). ואפלו עד אחד אינו נאמן (מהרי"ק שרש קפ"ט). ומפל מקום במקום שנתאה לבית דין דאפא למיחש לאסורא, צריך להפרישן (שם בריב"ש). חוץ מאשת איש, שאף על פי שאסור להתחד עמה, אם נתחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזנתה, ונמצא מוציאין לעז על בניה שהם ממזרים:

הלכה ג: כל אשה שאסור להתחד עמה, אם היתה אשתו עמו הרי זה מתר להתחד, מפני שאשתו משמרתו. אבל לא תתחד ישראלית עם הכותי, ואל על פי שאשתו עמו

אחרונים:

- א. אין הקבל בין אסור קריכה לנדה נשואה או פנויה, הבא על אחת מהן בכרת והקריכה בחבוק ונשוק וכדומה בלאו. ונגיעה בהן אף על פי שאינה נגיעה של חבה אסורה מדרבנן, ויש לתת על כך את הדעת במקומות שמצטטופים אנשים ונשים, כגון בתניות או באוטובוסים או אפלו בסתם הלכה ברוב, שעברה גוררת עברה ומצוה גוררת מצוה והבא לשהר מסייעין אותו. (דין קריכה לעריות בחבוק ונשוק וכדומה הוא אסור לאו מן התורה לדעת הרמב"ם, סמ"ג, ספר החנוך, המאירי, רבנו יונה, הריטב"א הריב"ש והרשב"א, וכן פסק מרן השלחן ערוך באבן העזר סימן כ סעיף א' "הבא על אחת מן העריות דרך איברים או שחבק ונשק ונהנה בקרוב בשר הרי זה לוקה וחשוד על העריות". והרמב"ם מחמיר אפילו בנגיעה שאינה של חיבה כמו מישוש הדופק להחשיבה כאביזריהו דגלוי עריות, וחל עליה הדין של יורג ואל יעבור, ואף על פי שלא הסכימו האחרונים במישוש הדופק כיון שאינו של חיבה, אבל הסכימו בשאר קריבות שהן של חיבה. ונגיעה בנדה אפילו נגיעה שאין בה חיבה אסורה על כל פנים מדרבנן, וכן כתב הגר"ח פלאגי בשו"ת לב חיים ח"ב סי' ד)
- ב. חייב אדם לפרש מאשתו נדה, מזמן שראתה עד שתטבל במקוה טהרה כשר, ופרישה זו יש בה דברים האסורים מהתורה, ויש בה דברים האסורים מדברי רבותינו זכרונם לברכה, והצד השווה שבהם שכלם באו לקדש את ישראל כמו שאמר הפתוב "...קדושים תהיו פי קדוש אני ד' אלהיכם", ובאר רש"י "היו פרושים מן העריות ומן העברה, שכל מקום שאמה מוצא גדר ערוה אמה מוצא קדושה". ובאר הספורנו "והיייתם קדושים והקדילם משמאת המאכלות והנזע קטמאת הנדה והנגעים הנמשכים ממנה ומשמאת הנדה וטמאת החטאים וכו'..." ובאר החיד"א בנחל קדומים "קדושים תהיו... פי קדוש אני, כלומר אני מזמן לשמצע בקולכם בכל עת שאתם קוראים אותי".
- ג. אסור לנגע באשתו נדה ואפלו באצבע קטנה ואפלו בבגדים שעליה גם אם אינה מרגישה בנגיעתו, וכן היא אסורה לנגע בו ובבגדים שעליו, ועוד יתירו שלא יגעו בבגדיהם שעליהם זה בזה. ולכן אף על פי שמתר מצד הדין לשניהם ללכת תחת מטריה אחת, מבחינה מצשית קשה הדבר שלא יתחככו בבגדיהם זה בזה בזמן הליכתם.
- ד. לא ידבר עמה בעניני תשמיש שמה יבואו לידי עברה, וכן לא ישחק ויקל ראש עמה באפן שיגרו להרהורים וקרוב דעת. והוסיפו רבותינו, ראשונים ואחרונים, גדרות וסיגים בדבר זה והפריטים בהם מרבים, ואל יפל לב אדם עליו לאמר איה אוכל לעמד בכל פרטי ההלכות האלו, פי הבא לשהר מסייעין אותו, והמקדש עצמו מעט, מלמשה, מקדשים אותו הרבה, מלמעלה. ואל ישיאף יצרך לאמר פי השאול בית מנוס לך ותאמר אני אעשה ולא אקטא, פי גם שלמה המלך צדיק יסוד עולם בן צדיק יסוד עולם, אמר ארבה ולא אקטא ולבסוף חטא.
- ה. הנדה הרי היא כשאר כל העריות, ומפל מקום מתר לאיש להתחד עם אשתו נדה שמכין שבא עליה פעם אחת, וגם היא עתידה להיות מתרת לו לאחר שתספור ותטבל, אין לחוש שמה יתקפנו יצרו לבוא לידי עברה
- ו. מתר לאשה נדה לקשט וליפות עצמה גם בזמן נדותה, והתירו זאת חכמים כדי שלא תתנגד על בעלה, ואשה שאינה רגילה בקשטים ואפור בימי טהרתה, ראוי שתמנע מזה גם בזמן נדותה
- ז. מתר לאשה בזמן נדותה ללמד דברי תורה כמו שרגילה בימי טהרתה ואין בזה כל הקבל, וכן צריכה אשה בימי נדותה לברך ולהתפלל כרגיל, ואם התמירה בזה אין בחמרה זו פלוס, ואפלו התרת נדרים אינה צריכה, ותתפלל ותברך כמו שחייבו אותה חכמים
- ח. מתר לאשה בזמן נדותה ללכת לפתל המערכי ולגעת ולנשק אבני הפתל וכן מתר לה לילך לבית הכנסת ולנגע בספרים הקדושים

- ט. ראוי לכל אשה, פהנהגה טובה, שלא תלך לבית הקברות קלל, לא בזמן לנית המת, ולא בכל זמן אחר, שאם יוצאות בזמן לזיה גורמות רעות לעולם, ואם הולכות לבית הקברות בשאר זמנים מבאר בדברי הגר"א שגורמות לעצמן נזקים גדולים. וכל זה בין אם היא בזמן נדושה בין בימי טהרה.
- י. אין האשה מטמאה מן התורה בנדה או בזיבה עד שתרגיש פתיחת פי המקור או יצוץ הגוף, שנגמר דם יהיה זוכה בקשרה, עד שתרגיש בקשרה.
- יא. גזרו חכמינו זכרונם לברכה שכל הרואה פתם דם על פשרה או על בגדיה, אף על פי שלא הרגישה ביציאתו, הרי היא טמאה וצריכה הפסק בטהרה ושבעה נקיים וטובלת בברכה.
- יב. אין הנדה והזבה והילדת נטהרות מטמאתן בלא טבילה במקנה בן ארבעים סאה מים הפשרים לטבילה, ואפלו לא טבילה מימיה והיא עתה זקנה הרי היא בטמאתה כמו שהיתה בפעם הראשונה שראתה, עד שתפסק בטהרה ותספר שבעה נקיים ותטבל.
- יג. ודבר ברור וגלוי שהטמאות והטהרות גזרות הכתוב הן ואינן מדברים שדעתו של אדם מקרעתו והרי הן מפלל החקים, וכן הטבילה מן הטמאות מפלל החקים הוא, שאין הטמאה טיט או צואה שתעבר במים אלא גזרת הכתוב היא.
- יד. אין הנדה עולה מטמאתה עד שתטבל כל גופה בבת אחת במי מקנה או מעין שיש בהם ארבעים סאה, ושעורה אמה על אמה על רום שלש אמות במרבע באמה בת ששה טפחים ונצי אצבע, ואם הוא רחב יותר ופחות ארוך פשוט אם יכולה לכסות בהן כל גופה בבת אחת.
- טו. דין הים כדיו המעין שמתהר בארבעים סאה אפלו הם זוחלין, לכן הטובל אפלו בתוך גל גדול שיש בו ארבעים סאה ונפל על האדם עלתה לו טבילה.
- טז. ארבעים סאה שאמרו צריך שלא יהיו שאובים, שאם הם שאובים פסולים.
- יז. בכל מקנה טהרה בזמנו יש אוצר מי גשמים שאליה מגיעים מי הגשמים ללא מעד אדם, והוא גנוז שאין אדם יכול לטבל בו, ובונים סביבו מקנאות ומקלאים אותם מברזי המים אשר שם, ומכל מקנה פסול יש חבור השקה לאוצר מי הגשמים הפשוט, ואחר שהשקו המים הקשורו המקנאות לטבילה, באפן זה תמיד אפשר להחליף באותם מקנאות את המים למים נקיים וצוללים לרוחת הטובלים.
- יח. מי מעין מטהרין אף בזוחלין, כלומר אף פשהם זורמים, מי גשמים אין מטהרין אלא באשברן, כלומר מקנה, שהמים מכבדים ועומדים במקום אחד.
- יט. נהרות ונהלים שמימיהם באים ממעיינות, מטהרים בזוחלים, ואם מימיהם באים ממי גשמים או הפשרת שלגים, הרי הם מטהרים באשברן, ואם מימיהם מערבים מי גשמים ומי מעיינות, הולכים אחר הרב, אם רב המים מי גשמים אין הנהר מטהר אלא קשיוצרים בו אשברן, ואם רב המים ממעיינות מטהרים מי הנהר אפלו פשהם זוחלים, כלומר זורמים והולכים.
- כ. אין השאיבה פוסלת אלא במים, ולא בשלג וקרח, ולכן אם הביא שלג בקלי ופשה מקנה הרי זה מקנה פשוט, ובטבילת נדה יש להחמיר שתטבל רק לאחר שישפיר השלג. (נישואין ואישות)

דברי רבינו האריז"ל:

כתב רבינו האריז"ל ב'שער המנוחות' (פרשת אחרי מות): "דין הנדה, כתיב: 'ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב וגו'. נלע"ד שמעתי ממורי זלה"ה כי נד"ה ר"ל נ"ד ה' סגורם להפריד ה' תתאה מן ההוי"ה לכן תיקון ימי תעניותיו נ"ט כמניין נד"ה, וענין חמש דמים הטמאים, כאשר כבר נתבאר לעיל בפרשת תזריע דדין היולדת בענין חמש דמים של טוהר וחמש דמים של טומאה, אבל פירוש אחר שמעתי ממורי זלה"ה באופן אחר והוא זה: כי הנה בדת ז"א יש עשר הויות חמש חסדים וחמש גבורות מלד אבא, וכנגדם עשר שמות אהי"ה מלד אימא, ולכולם יש בהם בחי' אחרים [בין בהויות בין באהי"ה] ואחרים דאהי"ה הם בגימטריא דס, ונדע כי כל אלו נמשכים אל הנוקבא בבחינת חמש חסדים וחמש גבורות שנותן לה ז"א, ואלו החמש אחרים של אלו החמש גבורות שנותן לה הזכר הם חמש דמי טוהר והחמש גבורות שבנקבה אשר גם אחרים שלהם הם בגימטרי' דס, הם בחינת חמש דמים טמאים שבאשה, וכבר ביארנו זה בסוד הדעת מה עניינו". עכ"ל.

וב'שער רוח הקודש' (תיקון חי) כתב: "והוא גם כן לבעול נדה, יתענה פב יום ויכוין כי החטא הזה הוא פוגם בשם יה"ה, היוצא מראשי תיבות: יהו"ה הושיעה המלך (תהלים כ) והענין הוא: כי כל אות ה' משתייהם יש בה שני ציורים: או ציור ד"י, או ציור ד"ו. נמצאת כל אות ה' משתייהם בני הציורים הנזכר הם בגימטריא כ"ד, ושני פעמים כ"ד הם מ"ח, ועם אות י' הרי נ"ח, ועם הכולל הרי הם בגימטריא נד"ה – הרי איך עוון נדה תלוי בשם הנזכר.

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ואמנם, מה שצריך להתענות פ"ב יום הוא לפי שכל אות משתיהם יש בה שלשה מילויים ואלו הם: ה"א, ה"ה, והם בגימטריא ל"א. ואמנם שני ההי"ן הם בגימטריא ס"ב, ועם יו"ד במילואה הרי פ"ב. גם יכוין כי בעוון נדה גרם שאות ה' היתה נעה ונדה, כי זהו פירוש נדה: נד ה', ועתה בתשובה תחזור למקומה ותתיישב, ובכל יום מימי תעניותיו יכוין בשם הנזכר. גם יתגלגל בשלג שבע פעמים יען כי החריב שבעה נחלי המלכות, ובתשובתו יחזרו להיות נמשכים כבתחילה". עכת"ד.

כתב רבינו האריז"ל ב'שער הגלגולים' [הקדמה כב]:

ותנוח ותעמוד. ועכ"ז מלינו במדרש הנעלם של הזוהר בכתובת. יד, בפסוק על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד ולישראל עמו, שיצב דוד בעה"ב שבעה שנים אחר פטירתו, קודם שהכניסוהו בירושלים של מעלה. גם מלינו בשמואל הנביא שקול כמשה ואהרן, כשהעלהו שאלו באוב, שאמר למה הרגתני לעלות, וארז"ל שנתירא אולי היה יום הדין הגדול. כנראה שאפילו שכבר עומד לדין בעת פטירתו, עדיין יש דינים ועונשים אחרים. גם ריב"ז ש"ל הניח מקרא ומשנה וכו', והיה בוכה בעת פטירתו, כנזכר במסכת ברכות ומה יעשו שאר הליקים שאינם דומים אליהם, ומכ"ש שאר בני האדם בעו"ה, ואין להאריך במקום שראוי לקצר:

וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל הולך בשדה, והיה אומר לי, הנה איש אחד הנקרא בשם כך, והוא לדיק ות"ח, ולסבת עון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה, או לומת זה, וכיוצא בו, וכמו שיתבאר לקמן. ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, ומלאנו דבריו כנים ואמיתיים ואין להאריך בדברים אלו, כי לא יכלם ספר. ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה בקבר אחד, שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו הקבר ההוא קבור בו איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עון פלוני. והיינו חוקרים על האיש ההוא, ומלאנו דבריו אמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכלם רעיון:

ונחזור אל הדרוש שלנו, כי הנה אחר פטירת האדם, נפרעים ממנו על חטאתיו, קודם שיכניסוהו בגיהנם, בהרבה מליאיות של עונש, וכלם נקראים גלגולים. רוצה לומר, כי יתגלגל או בדומם, או בלמח, או בחי, או במדבר. וכמעט רוב בני האדם לא ימלטו מלהתגלגל בגלגולים אלה. והטעם הוא, כי אינו יכול לקבל ענשו, עד שיהיה מוגשם בגוף ונפש, ואז בהתגלגלו שם, סובל ומרגיש הענין ההוא, ועי"כ מתכפרים עונותיו. ואמנם כפי ערך חטא האדם, כך בחי' אופני גלגולו, אם בלומח, אם ב"ח וכו'. ולכן אפילו

"מדברת בענין עונש הנשמות של הרשעים, וגלגוליהם, ובאריזה דבר מתגלגלים. ועתה אכתוב מעט בענין עונש הנשמות של הרשעים בעוה"ז, שמתגלגלים ובאים בכמה גלגולים לכפר עונם. ודע, כי כמעט אין אדם בארץ אשר ימלט מגלגולים אלו. ודע, כי הנה הרשעים אחר מיתתם, נכנסים בגיהנם, ומקבלים שם עונשם, ומתכפר להם. ומשפטם י"ב חדש. ויש רשעים שכתוב בהם ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע, ואינם זוכים ליכנס לגיהנם אחר פטירתם למרק עונם, אמנם נפשם הולכת מדחי אל דחי בגלגולים משונים, עד ימרק ענשו קלת ויוכל ליכנס אח"כ בגיהנם י"ב חדש להתכפר לגמרי. ולאלו אין זמן קצוב, כי לפעמים ילכו בגלגולים ההם עשרים שנים, או מאה, או אלף, והכל תלוי כפי ערך העונות שעשה בתחלה בעוה"ז. אמנם הליקים ות"ח, אין אור של גיהנם שולטת בהם, כמ"ש ז"ל על אלישע אחר לא מידן גדייניה משום דעסק באורייתא, ולכן הם נריכים להתגלגל בעוה"ז למרק איזה חטא אשר להם, כי אדם אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, והנה, (הלידים אחר פטירתו מן העוה"ז, הוא מוכן לעלות במדרגה במעלות גדולות בעוה"ב, אבל לא בפעם אחד, האמנם תכף אחר פטירתו יענישוהו, למרק העונות היותר חמורים אשר לו, ואז יכניסוהו במחילה אחת במעלה, ובהגיע תור עלייתו למחילה יותר עליונה, יחזירוהו להענישו למרק החטאים היותר קלים מן הראשונים, ואז יעלה במדרגה שנית יותר עליונה, אח"כ יחזרו להענישוהו עוד על דקדוקי מלות שהם כחוט השערה, בסוד וסביביו נשערה מאד, ואז יעלוהו במחילתו האמיתית הראויה אליו. ולקמן יתבאר מליאיות עונשים אלו איך עניינם:

והנה הליקים גמורים כדוד המלך ע"ה ודניאל, הולכרו להתבשר מאתו יתברך, שינוחו בעה"ב ולא ינטרכו לעונשים ולגלגולים האלה, וכמ"ש דוד המלך ע"ה לולי האמנתי לראות בטוב ה' בארץ החיים וגו'. וכתוב אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתו בבית ה' כל ימי חי וגו'. ונתבשר ע"י אביגיל הנבואה, באמרה והיתה נפש אדוני לרורה ברור החיים וגו'. גם דניאל נתבשר, ואתה לך לקץ

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ואל האדם. כמבואר אללינו בשער המלות צפ' עקב, במלות ברכת המזון:

ואמנם הרשע ע"י מעשיו, גורם להפך שמורידים ולא מעלים, ויש מיני עונות שגורמים שחלק האדם ירד עד בחי' הדומם, ויש עד הזומח, ויש עד החי בלי מדבר. ולכן כנגד זה, יש רשע שאחר מותו מתגלגל באבן דומם, כפי מה שחטא בחייו, ויש רשע שמתגלגל בזומח ויש שמתגלגל בצעלי חיים, כי ע"י עונם נמשל כבהמות נדמו, וצמעה אחת הם עומדים ונדמים זה לזה. והנה אלו המתגלגלים בגלגולים אלו, יושבים שם זמן קבוע, עד שימרק עונו שגרם לו להתגלגל שם בזומח, וככלות זמנו עולה ומתגלגל בצעל חי, וככלות זמנו עולה ומתגלגל באדם ממק:

ואמנם ענין זה הגלגול שמתגלגל באדם, הוא בא' מב' פנים, הא', ענין אלו הנשמות של הרשעים אחר שמתו, ולא זכו ליכנס בגיהנם, נכנסים בגופות בני אדם החיים בע"ה, ומדברים ומספרים כל הקורות אותם שם כנודע רחמנא לשבן. והב' הוא, כי מתעבדים באדם בסוד עזר, כנז"ל בדרכים שקדמו, ומתדבקים בו בהסתר גדול, ואז אם האדם הוא יחטא, מתגבר עליו נפש היא המתעבדת בו, ומחטיאו, ומסיתו לדרך רע, ע"ד מה שנתבאר אללינו בדרכים הקודמים, שכאשר נשמת הנדיק מתעבדת באדם, מסייעו להטיב. כך נפש הרשע מסיתו להרשע וכבר נתבאר אללנו ענין זה, כי לפעמים המתעבד באדם, הוא לתועלת עצמו, כדי להתקן עצמו המתעבד עצמו. ולפעמים הוא תועלת האדם, כדי שהנפש היא מסייעתו להטיב. וב' בחי' אלו, ישנם גם בנפש הרשע המתעבד באדם, או יהיה לתועלת הנפש היא המתעבדת, לפי שהאדם הזה הוא נדיק, או יהיה האדם רשע ותעבד בו הנפש היא להחזיקו ברשעותו, עד יאבדוהו מן העולם ח"ו. והנה שהנפש המתגלגלת באדם באחד מב' פנים הנזכר, השלים זמנו הקצוב לו לעמוד שם, ונתכפרו עונותיו, אז יוכל לבא אח"כ בעה"ז בגלגול גמור אמיתי, ויולד בגוף בעה"ז כשאר בני אדם:

ונחזור לענין, כי ראוי שתדע, כי לא בכל זמן יש כח אל המגולגלים הנז', בדומם ובזומח וכו', לעלות משם ולהתקן, כי לכל זמן ועת לכל חפץ. אמנם זהו זמן עלייתם, דע, כי מי שנתגלגל בדומם, וגזרו עליו זמן קצוב של כך וכך שנים, הנה כאשר יגיע זמן עלייתו מן הדומם, להתגלגל במדרגת הזומח, אינו עולה רק בארבעה חדשים אמצעיים שבי"ב חדשי השנה, והם, אב, אלול, תשרי, חשוון. ואם זמן הקצוב להם לעלות, נשלים בארבעה חדשים אלו,

הנדיקים ות"ה, יש קנתם אשר מתגלגלים ע"ד הנז"ל, מחמת שבחיהם בא לידם איזה עון, הנודק כפי עונם הגלגול ההוא, ואח"כ עולים צמעה הראויה להם, כי בהכרח העון נריך להמחק, והקב"ה אינו ותכן, כי הוא תמים פעלו, כי כל דרכיו משפט. ואע"פ שהוא נדיק גמור, לא יקבל ממנו שום שוחד על מלוא כמ"ש ז"ל, ולא עוד אלא שגם כשיראו להעלותו במדרגה יותר עליונה, חוזרים ומתגלגלים אותו בגלגולים הנז', אם עדיין נשאר להם למרק איזה עון שנריך גלגול כזה:

ופעם אחת הייתי עם מורי ז"ל, וא"ל, כ. היה רואה בעיניו איך אחד, מזמן דור התנאים שמתגלגל בעז אחת נקבה, לסבת שהיה משמש מטתו לאור הנר, ונודע דהויין ליה בנים נכפיים, ונמלא שגרם לבניו שיהיו נכפיים, וסימותו בקטנותם, וה"ו שופך דמים ממק. ולא עוד אלא ששופך דם בניו. ופעם אחרת אמר לנו, שהיה רואה בעיניו חכם אחד גדול מדור שלפנינו זה כמה שנים, שהגיע זמנו להעלות עתה למחילה יותר עליונה ממה שהיה בתחלה, ולכן עתה בעת היא עלמה, ראה בעיניו שחזרו להענישו על דקדוקי מלות קלות כנז"ל, כדי להעלותו אל המעלה הגדולה היא, כי כפי ערך המעלה שמעלים אותו, נריך שיזדקך יותר, אפילו בדקדוקי מלות כחוט השערה כנז"ל. ומכלל הדברים שהיה נענש אז, לשתי סבות, האחת, על שהסיח עצמו מן התפילין, באומרו יהר"מ שלא נגע לריק ולא נלד לבהלה, כמו שאומרים אחר קדושת ובה לניון גואל, ולהיותו מכויין בתפלה היא, הסיח דעתו מן התפילין, ונענשין על זה הדקדוק הקל. ומה יעשה מי שאינו מכויין בתפלתו, ולא בתפילין שעל ראשו. גם נענש, לפי שיום שבת אחת ילא לרשות הרבים, ונכנס מעט עפר תוך מנעליו, והלך בו ארבע אמות ברשות הרבים בלי כונה. ובזה תבין כי אין מנוחה אל הנדיקים בעה"ב כמ"ש ז"ל על פסוק ילכו מחיל אל חיל. והטעם הוא, כי בכל מדרגה ומדרגה שעולים, נריכים מרוק מחדש כנז"ל:

וראוי עתה לבאר, מה ענין גלגולים אלו. הנה נתבאר אללינו, כי כל העולמות כלם, נבראו מברורי אותם ז' מלכים שאלכו בארץ אדום אשר מתו, והיותם זך הוברר בעולם האלילות, ואחריו הוברר לנודק עולם הבריאה, ואחריו ליצירה, ואחריו לעשיה. והיות זך שבעשיה, הוא האדם. והוברר תחלה, ואחריו ב"ח בלי מדבר, ואחריו הזומח, ואחריו הדומם. ואמנם הנדיק ע"י מעשיו, וע"י המלות שפוסה באכילתו וכיוצא, יש כח לברור עוד מחלק הדומם, להעלותו אל הזומח, ואל החי,

בתבנית שור אוכל עשב. והגהה – ובמקום אחר
מ"כ משם מהרח"ו ז"ל, כי עשב ר"ת שבעה עשר
בתמוז:

וענין המתגלגל בדומם, נתבאר בענין נבל
הכרמלי, שכתוב בו וימת לבו בקרבנו, והוא היה
לאבן. וסוד הענין יובן במש"ל, כי לבן נתגלגל
בבלעם, ואח"כ בנבל הכרמלי. והנה בלעם הרשע,
היה לקראת נחשים, ואין כחו אלא בפיו לקלל בני
אדם, וכשנהרג בלעם נתגלגל באבן אחת, שהיא
בחי' דומם, לכפר לחיבתו בפיו כנזכר. וכשנתגלגל
אח"כ בנבל הכרמלי, כי אז היתה תחלת ביאתו
בעולם הזה להתקן, הנה כשאירע אותו המעשה
שחרף את דוד, ואמר מי דוד ומי בן ישי וגו', ור"ה
דוד להרגו, יטן כי בא לתקן דבור הרע של בלעם,
והיסוף פשע, וחזר וחטא בדבור, לקלל את דוד
מלך ישראל, ואז זכר נבל וידע כי בתחלה נתגלגל
באבן לתקן דבור הרע של בלעם, ועתה חזר
לקלולו, ולכן וימת לבו בקרבנו בזכרו כי הוא היה
לאבן בתחלה כנזכר, ולכן לא כתיב ויהי, אלא והוא
היה לאבן. והנה נבל היה אדם גדול, ואין תימא
איך ידע זה. גם אפשר שהגיד לו איזה נביא או
חכם. גם אפשר דמזליהו חזי, אע"ג דאיהו לא חזי.

גם ענין הגלגול בדומם, נרמז אללינו בפסוק כי
אבן מקיר תזעק, כי יש מגולגלים באבן שבקיר
שהיא בדומם, או בכפיים מעץ יעננה שהוא הזומת,
ומשם זועקים מרוב העונש אשר להם שם, ועוד
יתבאר קצת פסוקים אחרים עתה בע"ה:

והנה נבאר עתה קצת מיני מגולגלים, דע, כי
המדבר לשון הרע וכיוצא בו, מתגלגל באבן דומם,
כמו שביארנו בענין נבל, שכתוב בו ויהי לאבן, כי
תמורת הדבור הוא דומם:

המאכיל נבלות לישראל, מתגלגל בעלה האילן,
והוא הזומת, ואז ענשו הוא, שהרות מכה בעלה
ההוא, ומחזירתו לכאן ולכאן, ואין לו מנוחה.
וכשנשלים זמן הקצוב לו, נעקרת העלה ההיא מן
האילן, ונובלת ונופלת לארץ. וזהו דוגמת מיתה
ממש אללו שנכרת ונעקר מן העולם. וז"ס פסוק
והעלה נובל. כי מי שמאכיל נבלות לישראל,
מתגלגל בעלה הנובלת לארץ. גם ז"ס כי תהיו
כאלה נובלת עליה. ולפעמים כי אחר שהעלה הזאת
נובלת, חוזר להתגלגל בעלה אחרת, וגם היא נובלת
עד כמה פעמים, ע"ד האדם שמתגלגל בעה"ז
כמה פעמים כפי העונש הראוי להם:

ויש מי שמתגלגלים במים, והם גם כן נקראים
זומת, כנז"ל והם אלו, מי ששופך דמים בעה"ז,
מתגלגל במים, וסימניך על הארץ תשפכנו כמים,
ונאמר שופך דם האדם באדם דמו ישפך, וענשו

עולה. ועם לאו, לריך להמתין עד שנה אחרת,
בארבעה חדשים אמלעיים הנז', אשר בה. וזמן
עלייתם מן הזומת אל החי, הוא בארבעה חדשים
ראשונים, שהם, ניסן, אייר, סיון, תמוז. וזמן
עלייתם מן החי אל האדם, הוא בד' חדשים
אחרונים, שהם, כסליו, טבת, שבט, אדר:

ואמנם אע"פ שקדר עלייתם הוא ע"ד הנז"ל מן
הדומם אל הזומת, ומן הזומת אל החי, ומן החי אל
המדבר. הנה לפעמים ויעלה המגולגל שתי
מדרגות יחד, כמו מי שנתגלגל בתחלה בדומם
שהוא העפר, ותבא איזו בהמה ותאכל עשב, ובו
מעורב מעט עפר, אשר בו היה מגולגל הנפש
ההיא, והנה עתה נפש זו נתגלגלה בבהמה ההיא,
ועלה ב' מדרגות יחד, שהוא מן הדומם אל הב"ח.
או באופן אחר, כי אם יהיה מגולגל בזומת, שהוא
הירקות ופירות האילן, ויאכלם האדם, נמצא כי
המגולגל הוא עלה מן הזומת אל האדם, והם ב'
מדרגות ביחד. ולפעמים יעלה המגולגל כל
המדרגות בפעם אחת, שהוא מן הדומם לאדם,
כגון הרי שהאדם אכל מעט עפר שנתערב בתוך
התבשיל, ובאותו עפר היה מגולגל אחד, נמצא
שעלה מן הדומם לאדם:

ודע, כי המגולגל במים ובמלח, אינם נקראים
דומם רק זומת, והטעם הוא, לפי שהמים הם
חיים ונגרים ונובעים ואינם דוממים כמו העפר.
והמלח נעשה מן המים, ולכן נקרא גם הוא זומת.
וז"ס רז"ל במסכת שבת, הנוטל מלח מן המחצב
שלו, חייב משום קולר. וידוע הוא, כי אין קלירה
אלא בזומת:

והנה ענין המגולגלים נתבאר עניינם במקומות
רבים, וכנזכר בפסוק הלילה מחרב נפשי מיד כלב
יחידתי, גם רמזו רז"ל באמרם ריש תורא בדיקולא
סליק לאגרא וכו', כי הרואה שור שחור בימי ניסן,
יברח ממנו, ויעלה לגג, מפני שהשטן מרקד בין
קרניו. והענין הוא, כי השור שהוא דינא קשיא,
יותר מוכן להתגלגל בו הנפש, יותר משאר
הבהמות, ולכן יברח ממנו, משא"כ בשאר
הבהמות. לפי שקדם לנו, שאין זמן עליית המגולגל
בזומת לב"ח, אלא מניסן ואילך, לכן ביומי ניסן,
שאינו נכנס בו המגולגל הרשע ההוא, אולי ע"י
תוספת העבור ההוא הרע, יזיק למי שיפגע בו.
אבל אחר שהורג בו, אינו מזיק, ולכן אין קפידא
אלא בחדש הא' לעלייתו, הוא חדש ניסן, שהשור
באכלו העשב הזומת, נתגלגל בו הרשע ההוא,
שהיה בתחלה בזומת ההוא. וכבר נתבאר אללינו
בשער הפסוקים בענין יונם ויומברוס, בני בלעם
הרשע, שעשו את העגל בחדש תמוז, ועליו נאמר

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ודע, כי אין לך שום אחד מאלו המתגלגלים כזכר, או שום נשמה שנענשת ב"ד של מעלה, שאין לפניו כרוז אחד שמכריז ענשו ועונו תמיד בכל הזמן ההוא שהיא מתגלגל שם, או שנענש שם כזכר, ואינו זו מאלו. גם יש עמו שוטר א', שמעניש אותו באותו ענש הראוי לו, או שמגלגלו באותו גלגול הראוי לו, כגון מי שנתגלגל במים, הנה השוטר ההוא עומד עליו תמיד, להפילו במים בכל רגע, עד זמן הקצוב לו. גם רוב המתגלגלים או הנענשים כזכר, יש לפנייהם ב"ד שדנים אותו בעת גלגולו או ענשו, ומשנים את ענשו מעת לעת, מעונש זה אל עונש אחר, כפי הדין והמשפט הראוי לו:

אמר שמואל, עוד מנאיתי לקוטים קרובים אל הנזכר, ואע"פ שבתוך דברי הרב ז"ל, נראה שאינם מפי מורי הרב ז"ל, המשביר בר הגדול זלה"ה, כאשר כתב הוא כן, עכ"ז לא נמנעתי מלהציגם לפניך, וז"ל, זה מנאיתי בקונטרס הר"א הלוי ז"ל. ונלע"ד בלי ספק שאינו ממורי ז"ל, הבא על הבהמה, יתגלגל בעטלף. הבא על הנדה, יתגלגל בגויה. הבא על אשת איש, יתגלגל בחמור. הבא על אמו, יתגלגל באתון נקבה. הבא על הזכר, יתגלגל בשפן או בארנבת, כפי מה שחטא או בועל נבעל. הבא על כלתו, יתגלגל בפרדה. הבא על הגויה, יתגלגל בקדשה יהודית. הבא על אשת אביו, יתגלגל בגמל. הבא על אשת אחיו, יתגלגל בפרד זכר. הבא על אחותו בת אביו או בת אמו, יתגלגל בחסידה, ויהרגוהו חברותיה כמ"ש ז"ל. וז"ס פסוק ואיש כי יקח את אחותו בת אביו או בת אמו חסד הוא. וכן הבא על חמותו. השוכב עם בהמה חיה ועוף, יתגלגל בעורב. המסתכל תמיד בעריות ומביע בהם, יתגלגל בראה שרואה למרחוק יותר מכל העופות. וכל זה אם לא עשה תשובה: אמר שמואל, עוד הקדמה זאת, כבר העתקתי אותה בשער מאמרי רז"ל, דף ועכ"ז לא רליתי מלהסירה מכאן, שהוא מקומה האמיתי, והוא בשכר נשמות הנדיקים, ואחרתיה עד אחר חבטו הקבר". עכ"ל.

הוא שעומד בקלוח המים, ושם המים נקלחים עליו תמיד, והוא רוצה לקום ולעמוד, והמים מפילים אותו בכל רגע, ואין לו מנוחה כלל, ותמיד הוא מתגלגל כביב במקום קלוח המים ההם. גם נרמז זה בפסוק (שמואל ב' י"ד) כי מות נמות וכמים הנגרים ארצה. גם כל מי שמיתתו בחנק, ולא נענש ב"ד של מטה, מתגלגל במים, ושם נחנק בכל רגע כזכר:

והנה הבא על אשת איש, אשר מיתתו בחנק, מתגלגל בריחיים, שנותנים בהם החטים, וטוחנים על ידי המים המתגלגלים הריחים, ושם נידונים האיש והאשה ההיא, בסוד תטחן לאחר אשתי:

גם המזלזל בנטילת ידיים, מתגלגל במים. וז"ס פסוק אזי עבר על נפשנו המים הזדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם. כי הנה ר"ת נתננו 'טרף לשניהם, ר"ת נטל. וז"ס מ"ש ז"ל האוכל בלא נטילת ידיים נעקר מן העולם, ונדון במים כז"ל. גם ממילא רמז להפך ואמר, ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם, ר"ת שנטל, כי ע"י שנטלנו ידינו, לא נתננו טרף לשניהם של המים הזדונים הנז"ל, ולכן ברוך ה', שלא עשנו כמו הרשעים, שאינם נוטלים ידיהם, גם מי שאינו מצריך ברכת הנהנין, ומזלזל בהם, גוזל אביו ואמו חבר הוא לאיש משחית, וגם הוא מתגלגל במים:

ויש מי שמתגלגלים בבעלי חיים, והנה הפרנס המתגאה על הזכור יתגלגל בדבורים. וכמ"ש רב נחמן בר יצחק, לא יאי יהרותא לנשי, חדא שמה כרכושא, וחדא שמה זבורתה. והם דבורה הנביאה, שנתגאה על ברק, ושלחה אחריו לקראו והיא לא רתה ללכת אלנו גם חולדה הנביאה, בזתה ללדקיהו המלך, ואמרה אמרו לאיש הזה אשר שלח אתכם אלי, (מלכים ב' כ"ב) כמ"ש ז"ל והנה בתוך דבריהם רמזו, כי דבורה היא בעלת גאווה, ולכן אינה עושה מלאכה, וגם היא דברנית, כי בכל שעה לא תשקוט פיה. ולכן פרנס המתגאה על הזכור, וכן מי שמדבר דברים שלא כהוגן, שניהם מתגלגלים בדבורה, שיש בה שני מדות אלו:

עד כאן סדר הלימוד בעז"ה, וראוי לכל אחד ללמוד הלכות נדה לעומק ולדעת איך לנהוג עם רעייתו שתחיה, ולהיזהר מכאן ולהבא מכל נדנוד עבירה או סרך איסור חלילה. כמו כן הדברים שנכתבו כאן נכתבו במהירות רק כדי לעורר את לב המעיין, אך כדאי מאוד ללמוד את הדברים לעומקם בעז"ה.

תיקון מספר 'שדי תפוחים':

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הפוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.
אנא יהנה יאהדוהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפני מתחנתנו,
שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדוהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה.
יעצנו עצות רעות. פזנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתי אני וביתי
בעון נדה, ופגמנו בשמות הקדש, וגרמנו להחרוב ולהוכיש שבעה נחלי המלכות בעוננו. סררנו.
עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו.
וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו פי אמת עשית
ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע.
אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר
נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדוהי אלהינו ואלהי אבותינו,
שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל לתסלח לכל פשעינו.

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון
הנדה, ויבון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו,
ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה, וטבילה שמניית יבון לקבל עליו
ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג והנק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתיחדו ארבע
אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף
העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל
בשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב בקבלת תענית וצריך
להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת
הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעון הנדה, ושאר פגמי הברית בגלגול זה
ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, פשאפריש
פרוטה לצדקה ואבון לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתבון
בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרוב הנקרב על גבי המזבח,
לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדוהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות
לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמור אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן
יעשה בגמר התענית בשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

הוא שבת או ראש חודש. טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת נדה, וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. בליל התענית, ובשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכוון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

טוב ורצוי מאד, אם יכול, לחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות, אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי ויעזרי על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפניו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתני אני ובייתי בעון הנדה ופגמנו בשמות הקדש ונרמנו להחריב ולהוביש שבועה נחלי המלכות בעוננו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הפא עלינו פי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מי אל כמותך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו וכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יטבול במקוה מים קרים שבע טבילות כנגד שבועה נחלי המלכות. (ומי שאנוס ולא יכול לטבול במים קרים, בדיעבד ירחץ כל גופו במים קרים שבע פעמים) ואחר כך ילבש בגדיו וירחץ ידיו ויאמר בקשה זו:

רבונו של עולם. גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני ובייתי בעון נדה, ונרמנו להחריב ולהוביש שבועה נחלי המלכות. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן הפגם להתגלגל שבע פעמים בשלג, וגלוי וידוע לפניך שאין אנחנו יכולים לעשות תקון הזה של גלגול השלג פהלכתו. לכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיו חשוכים

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ומקבלים ורצויים לפגוע שבע טבילות (רחיצות) שטבילתי (שרחצתי) במים קרים, כאלו נתגלגלתי כל גופי בשלג שבע פעמים, וברוב רחמיך וחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מאירים ונשפעים ומלאים ונמשכים כבתחלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפגוע יהנה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

ובניהו בן יהוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הפה את שני אראל מואב והוא ירד והפה את הארי בתוך הבאר ביום השלג: והוא הפה את איש מצרי איש מראה וכיד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בניהו בן יהוידע ולו שם בשלשה הגברים: מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל משמעתו: לכו נא וננכחה יאמר יהנה יהדונהי אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו אם יאדימו כחולע פצמר יהיו: כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרנה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולחם לאכל: כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי: אם התרחצתי במי שלג והזכותי בבור כפי: כי לשלג יאמר הווא ארץ, וגשם מטר וגשם מטרות עזו: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: בפרש שדי מלכים ביה תשלג בצלמון: הנתן שלג פצמר פפור פאפור יפזר: לא תירא לביטה משלג כי כל ביטה לבש שנים:

וישב אברהם אל נערי ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות פשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהנה יהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה:

ועשית את נחמיה שבעה והעלה את נחמיה והאיר על עבר פניה: כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהנה יהדונהי צבאות ומשתי את עון הארץ והיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהנה יהדונהי צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני פאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה נחמיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה: אמרות יהנה יהדונהי אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתיים: חכמות בנתה ביטה חצבה עמודיה שבעה:

ויברך דויד את יהנה לעיני כל הקהל. ויאמר דויד ברוך אתה יהנה יהדונהי אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהנה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יהנה יהדונהי הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בפל ובגידך כח וגבורה ובגידך לגדל ולחזק לפל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יהנה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מתייה את כלם. וצבא

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

קח בידו שלש מאות ושלושים ושלושה פרוטות, ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחלו ורחמו ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש של"ג פרוטות שבגדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרישתים לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קרית לך לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון הנדה, וכרב רחמיך וחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מלאים ושלימים, מאירים ומזהירים ונשפעים כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפיא מים עד שיהפכו לגוש קרח, ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי ימין ושמאל על השלג שבע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשוכה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על ידי שבעה נחלי המלכות להיות נמשכים ונתקנים כבתחלה כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי: (אם אי אפשר לו בשום אופן להשיג קרח או שלג באותו יום, בדיעבד יעשה זאת ביום אחר.)

יאתר פסוק יסא לושך אש ית יבות שלת סתם, יו"ד היי ה"א, ה"ה. ה"י, ה"א, ה"ה.

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה חסד, והרבה עמו פדות:

והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו:

דרשתי את יהוה וענני, ומכל מגורותי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישועה, ורוח נדיבה תסמכני:

יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף:

ה"א

הנה כעניני עבדים אל יד אדוניהם כעניני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהוה יאהדונהי אלהינו
עד שיחננו:

אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך:

ה"ה

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה:

הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני:

ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה, יהנה יאהדונהי ויהי לי לישועה:

ישוב ירחמנו וכבוש עונותינו, ותשליך במצלות גם כל חטאתם:

ה"א

הלא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע, הטר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה
תנתקו:

אז יבקע פשח אורך, וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד יהנה יאהדונהי אספך:

ה"ה

העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:

הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהנה יאהדונהי בעתה אחישנה:

למנצח מזמור לדוד: יענף יהנה יאהדונהי ביום צרה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוההים) ישגבך שם אלהי
יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך.
וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהנה יאהדונהי כל משאלותיך: עתה
ידעתי כי הושיע יהנה יאהדונהי משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע ימינו: אלה ברבך ואלה
בסוסים. ונאנחנו בשם יהנה יאהדונהי אלהינו נזכיר: הטה כרעו ונפלו ונאנחנו קמנו ונתעורר: יהנה
יאהדונהי הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

יאמר פסוק זה שמונים ושתים פעם.

יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, (יה"ה) יעננו ביום קראנו. (יב"ק יאהלוההים).

יקח בידו פדיון של שמונים ושתים תעניות. מתוכם יקח שמונים ושתים מטבעות ויסדרם על
השלחן בצורה כזו

10 . 6 . 4

5 . 10 . 5 . 1 . 5 . 5

5 . 10 . 5 . 1 . 5 . 5

יחבר מטבעות של שורה ראשונה בפני עצמם, ואחר כך של שורה שנייה בפני עצמם, ואחר
כך של שורה שלישית בפני עצמם, ואחר כך יחבר כל המטבעות יחד מלמעלה למטה. ואחר
יוסיף עליהם להשלים לסכום של פדיון שמונים ושתים תעניות, ויחזיקם בידו, ויעמד יחף
ופניו לצד מערב, ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

כבד כבודו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרייתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחוז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא בקרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על הנדה, (האשה תאמר, חטאתי באיסור הנדה), ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הנה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש אנון מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הנה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהנה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדך לחסן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפרש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדושה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדושה שגפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל' ב'ל'ע ו'ק'יאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי.

רבנו של עולם מודה אני לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני וביתי, ופגמנו בשמות הקדש

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

ובספירות העליונות בעון אסור הנדה, וברב רחמיה הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית לצום שנים ושמונים יום רצופים, ולכן הנני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה, לפדות ימי התענית שצריך להתענות אני וביתי, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית, ובכן יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעלה עלי כאלו התענית אני וביתי שנים ושמונים יום רצופים ותהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר אני נותן בעבור התענית, כאלו התענית אני וביתי שנים ושמונים יום רצופים גמורים ושלמים, וכאלו כונתי בכל הפונות שצריך לכיין בהם. ואתה בטובך תמלא כל השמות שפגמנו בהם, ותמחול ותסלח ותכפר לחטאתינו ועונותינו ופשעינו, כי חנון ורחום אתה ומרבה לסלוח, עשה למען שמך עשה למען מינך עשה למען תורתך עשה למען קדשך, למען יחלצון ידיך הושיעה מינך וענני, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלה.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהנה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהנה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהנה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהנה עת רצון אלהים בך בסודך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

אחר כך יקרא ספר ראשון של תהלים שיש בו מ"א (41) מזמורים. ואחר כך יקרא ממזמור ק"י עד הסוף שהם מ"א (41) מזמורים, נעשו פ"ב מזמורים כנגד פדיון פ"ב ימי הצום. אחר כך ילמד "אדרא זוטא" והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות.

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני וביתי בעון הנדה, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב רחמיה וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הנה ויהיה היום הנה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשייה, וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשייה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשייה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש:

אנא יהנה יאהדונהי בזכות אברהם אהבה האחוה במדת החסד, ובזכות יצחק עבדיך האחוה במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוה במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוה במדת הנצח, ובזכות אהרן פהנך האחוה במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוה במדת היסוד, ובזכות דוד עבדיך משיחך האחוה במדת המלכות, יתקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפזת של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שצתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבועה הזאות של פהן גדול ביום הכפורים: עשה למען מצות שבועת קני המנוחה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבועת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבועה ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבועת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנָּא יְהוָה יאהרונחי הושיעה נָא אָנָּא יְהוָה יאהרונחי הצליחה נָא :

אָנָּא אֵל נָא הושיעה נָא והצליחה נָא :

אָנָּא אֵל נָא הושיעה נָא והרויחה נָא :

אָנָּא אֵל נָא, רפא נָא, סלח נָא, הושענא והושיעה נָא :

אחר כך יאמר.

אָנָּא המנחילנו דת ספרים חמשה, המשמיענו דברותיו בקולות חמשה, הכתובים על הלוחות חמשה חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא הבורא עולם הזה באות ה' שמספרה חמשה, ויצר באדם חושים חמשה, ותקן בפה מוצאות חמשה, והמבטיחנו לימים אלה ושלוש מאות ושלושים וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא בזכות הנותן לאחיו חליפות שמלות חמשה, ובזכות אשר רבה משאתו ידות חמשה, ובזכות אשר המית מלכים חמשה, ויתלם על עצים חמשה, ובזכות אשר לבש לבוש מלכות מינים חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא בזכות אשר בחר לו חלוקי אבנים חמשה, והובא לו מנחה צאן עשויות חמשה, וקלי סאים חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה, ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא בזכות אשר היה שירו אלה וחמשה, ועשה כנפות הפרכת אמות חמשה, ויבנה קומת היציע על כל הבית אמות חמשה, וקומת הכותרת של ראשי העמודים אמות חמשה, וקומת הגם אמות חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא בזכות אשר מלך בירושלים בהיותו בן שנים עשרים וחמשה, והרגת את אויביו מאה אלה ושמונים וחמשה, והוספת על ימיו שנות חיים עשרה וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

במלואה עָשָׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר
וְתִתְיָשֵׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחַמְשָׁה:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוּ חֲמִשׁ פְּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חֲטָא מִן הַקִּדְשׁ יְשַׁלֵּם, וְאֵת חֲמִישִׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתֵּן אוֹתוֹ לַפֶּה. וְהִפְהִין כִּפְּר עָלָיו בְּאֵיל
הָאֵשׁ וְנִסְלַח לוֹ:

וְאִם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חֲמִישִׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא:

יַעֲמוּד וַיֹּאמֶר בְּקִשָּׁה זֶה.

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא.

אָנָּה הַמְּקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעָה, הַסּוֹדֵר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבַעָה, הַנוֹטָה שְׁמַיִם שְׁבַעָה, וְרוֹקַע
אֲרָצוֹת שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה:

אָנָּה הַמְּנַחֵלְנוּ שַׁבַּת לְיָמִים שְׁבַעָה, וְשִׁנַּת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שְׁבַעָה, וְשִׁנַּת הַיּוֹבֵל לְקֵץ שְׁבוּעִים
שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה:

אָנָּה הַחּוֹקֵק זְמַן חֲרוּתְנוֹ יָמִים שְׁבַעָה, וְחַג הַבְּכוֹרִים לְשְׁבוּעִים שְׁבַעָה, וְלוּלָב וְחַג וְסִכָּה וְנִסּוּף
הַיָּמִים שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבַעָה, וְעַבְדֵי בְּנֵשׁוֹ שָׁנִים שְׁבַעָה וְשְׁבַעָה, וְהִיוּ שְׁנוּתָיו מֵאָה
וְאַרְבָּעִים וְשְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים
שְׁבַעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שְׁבַעָה, וְחֲלוֹם הַשְּׁבָלִים שְׁבַעָה, וְצָבַר כֶּרֶם בְּשָׁנִי
הַשְּׁבַע שְׁבַעָה, וַיְכַלְכֵּל עִם רַב בְּשָׁנֵי הָרָעַב שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי
שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ מִבֵּית לִוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוּתָיו מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְשְׁבַעָה, וְהוֹלִיד בֵּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי
מִלּוּאִים שְׁבַעָה, וְהִעֲלָה גֵרוֹת הַמְּנוּרָה שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים
וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׁבַעָה, וּמְלָךְ בְּחֶרֶץ שָׁנִים שְׁבַעָה, וְהִיוּ לוֹ גְבוּרִים
שְׁלֹשִׁים וְשְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים
שְׁבַעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׁבַעָה, וַיִּקְהֵלוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֻדְשׁ

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

השבעה, ויעש את הקג שבעה ושבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה:

אנא בזכות איש קדוש אשר גהר על הנער ויזרר פעמים שבעה, ויטהר המצרע במי הירדן בטבילות שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה:

הושענא הושענא:

יהוה יאהרונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך פאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחיה וגרון. ובכח מתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

שמות אלו לא יוציאם בפיו אלא יתרה בלבו

(אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה שפלתשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבתי ובמחתי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהרונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא גולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקונתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול

עמו"ר בית כנסת ובית המדרש
"היכל המלך" ע"ש מלכו של עולם
יהושע בן נון 18 גבעת זאב יע"א

תעורר רחמיך וראה בעיני חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארץ אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כארצה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת וכלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהי רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה' בני אליהם, בלו, ופסוק מפסוקי אגא בבח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אליהם הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחווי ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפח קול יהנה בקדר: קול יהנה שבר ארזים וישפר יהנה את ארזי הלבנון: וירקיעם כמו עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה חיל מדבר חיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה חולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך את עמו בשלום:

(אב"ג ית"ץ)	אגא בבח. גדולת מינה. פתיר צורה.
(קר"ע שט"ן)	קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא:
(נג"ד יכ"ש)	נא גבור. דורשי חודך. ככבת שמרם:
(בט"ר צת"ג)	ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם:
(חק"ב טנ"ע)	חסין קדוש. ברוב טובך. נהל צדך:
(יג"ל פז"ק)	חיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך:
(שק"ו צי"ת)	שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

ת"ו ש"ל ב"ע